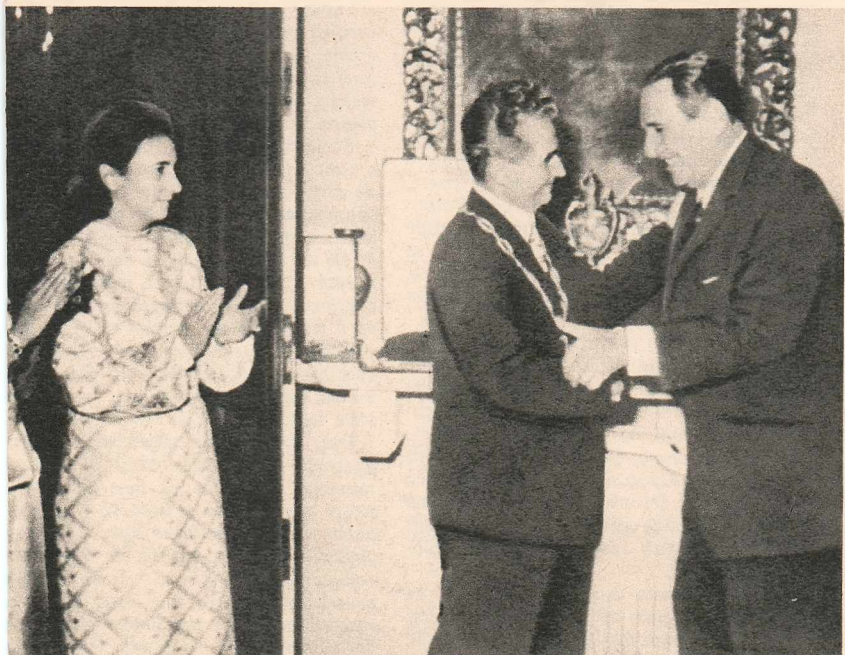
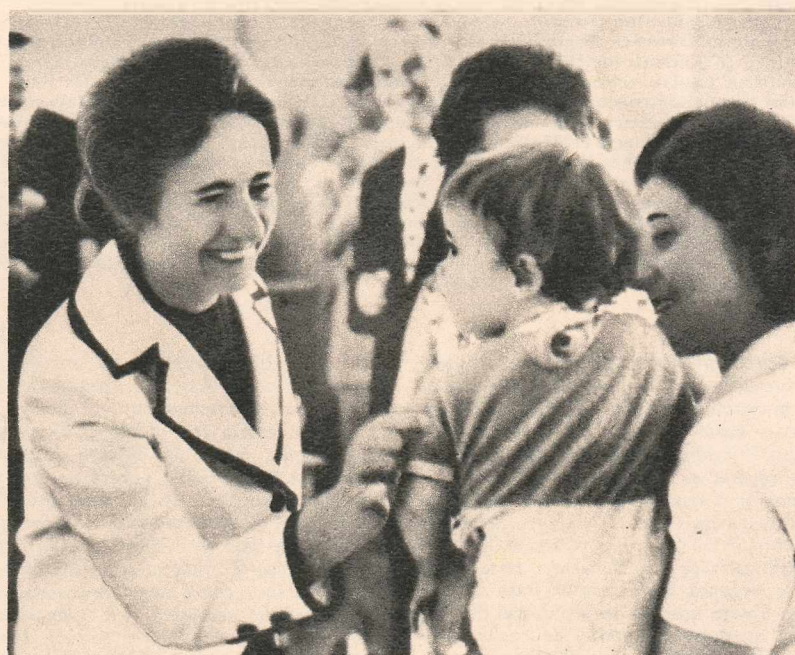

Hacina nr 11

rodnică misiune prieteniei

ceremonia conferirii unor înalte distincții.

Tovarășă Elena Ceaușescu în vizită la creșa pentru copiii salariaților de la uzina de produse chimice «Roche» — Buenos Aires.

La sosire, pe aeroportul din Buenos Aires.

hamlet (2)

Spectacolul servit de o distribuție bună este, așa cum am spus, remarcabil. Regizorul a știut să facă actorii să creadă în varianta sa și să-i respecte fără cricnire indicațiile. Într-un decor extrem de sugestiv și extrem de funcțional (Helmuth Stürmer), făcând din curtea regelui Claudius o hrubă întunecoasă, completat cu prelungirea scenei în sală prin ocuparea celor două loji laterale, spectacolul te poartă în lumea unui Hamlet... posibil. Regele și regina, uniți nu numai prin cununie dar și prin crime, și-au pierdut fastul și măreția binecunoscute, rămânând doar niște bizare figuri uneltitoare pe tronul uzurpat. Bravada lor pare a fi afișarea ostentativă a gesturilor unei iubiri epidermice. Gilda Marinescu joacă o scenă mare în întâlnirea cu Hamlet, dînd chip sentimentului unei mame vinovate dar mîndre, care crede că bărbatul din fața ei, cu judecata necruțătoare, mai este încă un copil. Actrița trăiește suferința unei denaturări care-i justifică gestul din final, atunci cînd bea otrava pregătită fiului. Nu același lucru se întîmplă în scena cînd regina, ieșindu-și din matcă, decide uciderea Ofeliei. Aici, gestică împreună cu vorbele care aduc această veste lui Laertes și scena de la cimitir coboară sub performanța actriței. Claudius a găsit în Al. Repan un interpret surprinzător. Calitățile fizice, vocea, figura luminoasă a actorului ar putea explica fapta reginei, graba ei. Aceste calități pot fi și o mască pentru tănuirea crimei pe care a săvîrșit-o. Dar regele — în concepția lui Cernescu — nu-și ascunde crima, de fapt, nici nu are de cine să o ascundă. Curtea și regina sînt complicitii lui. În cazul acesta scena cu actorii nu mai poate avea efect. Ceea ce se și întîmplă. Nimeni nu se îndoiește de vinovăția lui. Numai Hamlet. Hamlet vrea să se convingă pe sine — luîndu-și ca martor un Horațio corupt — că umbra tatălui are teme, că bănuiala sa este reală. Al. Repan a interpretat excelent un rege la dispoziția regizorului și nu a textului. Scena remușcărilor devine o lașitate simulînd ruga pentru a nu fi omorît. Astfel, regele escamotează zbulciumul cauzat de omorul de

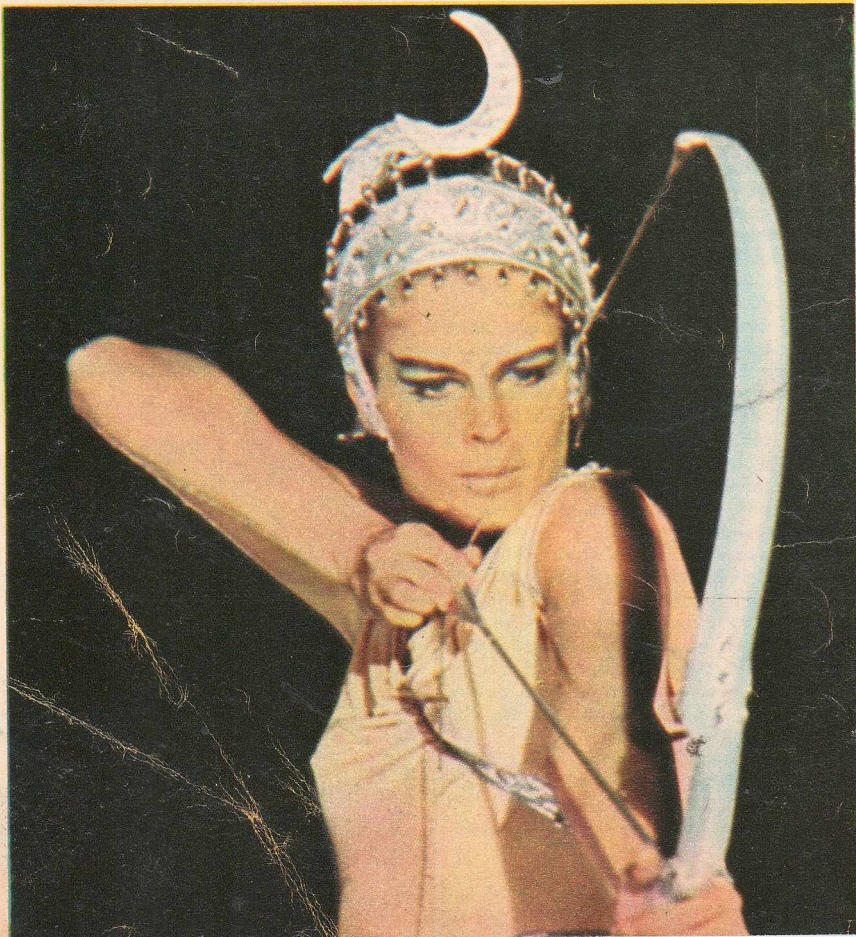
frate. Al. Repan găsește subtile mijloace actoricești pentru a interpreta convingător ipostaza inedită a lui Claudius. Ștefan Iordache în Hamlet este fără îndoială în amvonul unei mari creații. Artistul se dăruiește cu intensitate dramei cernitului print, redînd diagrama îndoielilor și permanentelor descoperiri ale sale. Ținuta sa (minus costumul), tăcerile și izbucnirile actorului sînt perfect mulate pe drama sa. Vocea îi joacă uneori reghiuri, mai ales pe tonurile înalte, cînd furia lui Hamlet, sfînta lui minie, nu găsește struna potrivită. Ștefan Iordache reușește însă să ne obsedeze, plantînd în sufletul spectatorului povestea sa. Polonius, Ștefan Radof, cu o căciuliță care-i permite să-și poarte urechile ca pe niște antene, ascultă și recepționează toate șoaptele, toate zvonurile, face un tip de șambelan fără cusur. Farmecul și puritatea Ofeliei sînt apărute din răspuțeri de farmecul și firescul Andei Caropol. Minia ei împotriva lui Hamlet traduce o feminitate ofensată dar nu și un suflet ales. Emil Hossu, scăpat din chingile unei viziuni tiranice, face un Laertes adevărat. Rosencrantz și Guildenstern (Ion Punea, Dorin Moga), demascați de la început, nu mai încearcă să salveze nici o aparență și acționează ca doi frați gemeni, corecți în mirșavia la care sînt puși. Groparul I interpretat de Sandu Sticlaru, care în stilul său este neîntrecut, face, rîzînd mai mult decît trebuie, o scenă care nu se reține. Fortinbras, suficient și zgomotos, care se instalează pe tronul Danemarcei rigînd, este interpretat de un actor talentat, Victor Ștrengaru.

Dinu Cernescu ne propune un Hamlet al său desprins din portretizările shakespearologilor contemporani, la care adaugă, cu fabuloasa sa imaginație, neașteptate tonuri de culoare creînd un spectacol inedit care poartă amprenta unei personalități pe care poți s-o aplauzi sau nu dar care înseamnă prin ea însăși ceva pentru teatrul nostru contemporan.

Coman ȘOVA

ACTORI ȘI ROLURI

După doi ani de trădare a cinematografului (timp în care s-a ocupat de treburi mai serioase, cum ar fi ziaristica), CANDICE BERGEN revine pe platouri, în comedia «O casă nelcăpătoare». Bănuim că trebuie să fie ceva de capul acestui film dacă au acceptat să joace, în afară de Candice, strălucii James Mason și Trevor Howard.

nu ne mai e dor de mannix,
îl avem pe columbo

De fapt, noi l-am mai văzut cîndva pe Peter Falk, pierdut în «O lume nebună, nebună, nebună» (trimut lui Stanley Kramer), dar cum să te descurci printre atîția nebunii! Abia acum l-am luat în seamă, cînd ne-a intrat în casă sub numele de Columbo și sub un ballonseide șleampăt, sfidare a tuturor ballonseidelor mărețe de pe ecran, de la Humphrey Bogart la Alain Delon. A stîrnit atîta vilvă neglijența vestimentară a personajului încît actorul a început să-și compună și legende: «Nu depun nici un efort pentru a fi îngrijit, dichisit. Aflați că urăsc să-mi cumpăr haine noi. Nenorocirea este că și atunci cînd le am, le chinuiesc groaznic. Niciodată nu le atîm pe umeras. Nu-mi trece niciodată prin cap să le schimb, dacă cineva nu-mi aduce aminte». Nu știm dacă lucrurile stau chiar așa; știm însă că umilul, pisălogul, sicliitorul Columbo, Ochilă cu un ochi de sticlă, ne-a alungat dorul de Mannix. Și ne-a readus în memorie imaginea detectivului care știe să facă lumină fără o directă de dreapta, ori pistol, numai și numai «cu ajutorul micilor celule cenușii», din întrebare în răspuns, din deducție în deducție, din intuiție în intuiție. Suspense-ul serialului atîrnă de întrebarea aceea mai mult mor-

măită decît spusă: «Știi, ar mai fi ceva Voiam să te întreb...» Și așa mai depapînă la demascarea deplină a vinovatului pină la triumful motanului care s-a jucat cu șoarecele.

Cine este de fapt Peter Falk? Un actor căruia norocul i-a suris tîrziu (s-a născut la 16 septembrie 1927, la New York), după ce a încercat diverse meserii (contabucătar pe un vas).

Întîlnirea cu cîțiva oameni de teatru deschis gustul pentru scenă. De Broadway a trecut la televiziune, de televiziune pe platouri, de aici din nou televiziune, unde s-a întors cu o propunere de Oscar pentru filmele «Societate crimei» și «Cu buzunarul plin de minuri». În marea sa dezordine a uitat, el: «Pierd totul și nici măcar nu aduc aminte ce pierd. Uit întîlnirile, pierd de acasă și uit unde trebuie să ajung. Și că am fost propus pentru un Oscar, habar n-am ce-a făcut studioul cu el».

Bineînțeles, acolo unde a izbutit mai puțin, adică în teatru, acolo i-ar plăcea să se întorcă. Are și un rol la care ține în mod deosebit. Aztac din «Cercul cretă caucazian» al lui Brecht.

aurul negru din oklahoma

Este aproape emoționantă grija cu care așa aranjează raporturile dintre cinema-graf și realitate. Despre acest *Oklahoma rude* (devenit la noi, mai pe șleau, «Aurul negru din Oklahoma»), Jean de Baroncelli pune, toamna trecută, că «merită să fie izut pentru a uita alte povești despre petrol». Dar de ce să le uităm, ne întrebăm și acum, de ce să ne prefacem că nu vedem ortul unei lumi întregi de a mai drămu în rezervele din maruntaiele pamintului?

apoi, filmul lui Stanley Kramer nu este dulce evaziune; ce-i drept, nu atinge el tensitățile zguduitoare, dar meritul de a aminti că istoria petrolului poate fi tot atât de palpantă și tragică precum istoria căderii Vestului, tot îl are. De fapt, acesta rămâne meritul de seamă al lui Kramer: onest al bunelor intenții și al apărării uzurilor drepte, susținător consecvent al unor îmbărbătătoare crezuri sociale. Din incante, abilitatea sa de narator începe să-i încălzească prea mult de cald, meșteșugul de a plasa câteva caractere într-un cadru dramatic își cerește statut de independență în dauna profunzimii și a solidității dezbaterii. De aici și o nedorită deturmare a tonului pe care l-a filmul: ceea ce trebuie să fie grav devine posac, ceea ce trebuie să semene a rază de speranță aduce a bucurie chinuită. Între aceste două limite este cuprinsă și povestea oinei din Oklahoma, o fată care vrea să scoată petrol din piatră seacă, un fel de orba în variantă feminină, fără candoare să și fără haz. Întrăită, oțărută și hotărâtă câștigă de una singură, uscata Lena Doyle înțelege, într-un târziu, prețul solidarității. Ironic al călătorului de distribuție, Kramer s-a conjurat și de data aceasta de actori care merită să fie văzuți pentru realitatea propriei

lor personalități, în primul rând, și apoi pentru cea a personajelor. Nu atât către protagonistă, Faye Dunaway, se îndreaptă acest gând, cât mai ales către atât de ciudatul George C. Scott, care tot timpul mormăie ceva în barbă, ca și cum s-ar adresa și altcuiva, aflat dincolo de partener, unei fantome, unei păreri sau unui vis. Mai există apoi Jack Palance, frate de cruce cu toți zeii răului și a născocit până acum cinematograful. Înfruntarea lui cu George C. Scott este un mic film în film, pentru care merită să avem ochi.

Magda MIHĂILESCU

emil botta

Când pășeste pe scenă, să fie oare acest eminent poet doar un slujbaş al durerii, cum se mărturisește în giuvaerul «Vinerii»? Cel care întruchipând «sfîșietoare măști» să cunoască doar «cenușa, prețul cenușii», să fie cuprins față de sine de «o milă sălbatică», precum în fața «unui cerșetor»?

E, în orice caz, o zguduitoare profesiune de credință într-o meserie văzută ca o Golgotă, ca un munte ce trebuie urcat în fiecare seară.

Ion Nebunul sau Verșinin, Astrov sau Othello, Karandîșev sau Macbeth, Timiriachev sau Matei din *Citadela sfărmată* sînt doar cîteva din ipostazele lui Emil Botta, în căutarea «visului fanatic de a fi personajul, aieve», considerate tot de el «magistrale» naufragii, înfringeri totale.

Actorul despre care se poate spune că are fruntea tristă, ca Hamlet, are desigur oroare de glorie, această strălucitoare jucărie a prezentului sau a posterității. El intră în fiecare rol cu smerenie și îndoială, neliniștit pînă la paroxism, conștient de vanitatea dar și de răspunderea clipei.

E solemn și oficiază, e «teatral» în fiecare infinitesimală vibrație a cuvîntului sau mișcării, deși în cea mai adîncă intimitate e conștient că joacă o «comedie a sincerității». Muchie de absolut.

Etern rînit, schimbă mereu cununa de spini. Murmurînd sau strigînd, într-o sofisticată muzică, versurile, această limbă nemuritoare. În care se cuprind geniul, mila, suferința.

Dar cealaltă față a condiției umane? Abisul? În mantaua sa largă, Emil Botta ascunde personaje dostoevskiene care nu așteaptă decît o scînteie pentru ca să se aprindă pe scenă. Iluminați, posedați demonic de o

idee sau de un sentiment obsesiv, citor fantezii ale gândului extraterestru, citor transplanturi de creier și de inimă nu le poate fi Emil Botta un strălucit chirurg și cobai?

Concetațean al oricărui suflet care gîndește, creator de miraj al inteligenței tragice, poet al crepusculului într-un cer înstelat, Emil Botta e un corăbier ce aruncă ancora pe un mereu alt țarm al visului. În căutarea Capului Bunei-Speranțe.

Ion MIHĂILEANU

te apăr și te cînt, patria mea

În toamna acestui an va avea loc cea de-a doua ediție a Festivalului cîntecului ostășesc «Te apăr și te cînt, patria mea». În vederea acestei prestigioase manifestări, în prezența ministrului apărării naționale, generalul de armată Ion Ioniță, a avut loc o întâlnire de lucru la care au participat compozitori și poeți din Capitală. Scopul acestei întâlniri l-a constituit realizarea unui schimb de păreri privind impulsianarea activității de creație în vederea asigurării de cîntece cu un bogat mesaj educativ, cîntece care să înaripeze elanurile ostașilor țării în îndeplinirea sarcinilor de răspundere ce le revin.

Stimulați de reușita primei ediții a festivalului, prezent «pe viu», la această întil-

nire, prin concertul oferit de ansamblul artistic «Doina» al armatei și corul Școlii militare de muzică, compozitorii și poeții au purtat un rodnic dialog.

Etapa de creație ce precede festivalul este în plină desfășurare. Ea se va încheia la 30 mai. Pe partiturile compozitorilor au început să prindă viață melodiile ostășești ale anului 1974. Judecînd după valoarea celor primite pînă acum se poate aprecia că festivalul cîntecului ostășesc, aflat la a 2-a ediție, se înscrie ca o manifestare de înaltă ținută artistică.

Cezar LUNGU

«Bună seara, doamnă Higgins», spune din virful buzelor fosta florăreasă. În spectacolul Teatrului Bulandra (regia — Moni Ghelerter), rolul Elizei Doolittle este interpretat de Mariana Mișu.

Fotografie de Elena GHERA

CINE, CE, UNDE, CIND?

- Microbul regiei începe să molipsească și actrițele. Jeanne Moreau și-a anunțat decizia ca autoare totală pentru vara acestui an. Filmul se va intitula, simplu de tot, «Les nédiennes» (Actrițele).
- Tom Gries («100 de carabine») a semnat un contract cu Dino de Laurentiis. Primul va fi un polișt, «Omul dinamită», cu Charles Bronson.
- Adel — de la Alain Delon — casa de filme condusă de vedeta numărul unu a Franței hotărît să realizeze o continuare a peliculei de succes comercial *Borsalino*, numită data aceasta *Borsalino et Co*. Regia — același Jacques Deray, iar partenerul lui Delon fi Giancarlo Gianinni (Premiul de interpretare Cannes '73).
- Cunoscuții actori cehoslovaci Jana Breichova și Vlastimil Brodsky vor putea fi înfrunți într-o nouă ipostază, aceea de cîntăreți și dansatori, ipostază cerută de musicalul noaptea la Karlstein» semnat de Zdenek Podskolsky.
- Marele cineast american Sam Peckinpah a hotărît să părăsească Hollywoodul care, după părerea sa, «nu mai există, a devenit doar o poveste». Autorul «Baladei pentru Cable gues» se va retrage în Mexic.
- În filmul lui Daniel Vigne «Căutătorul de aur», veteranul Michel Simon va interpreta cîteva cîntece semnate de Hugues Auffray.
- Operatorul sovietic Alexandr Tarasov a realizat un îndrăzneț film experimental ulori și muzică», o încercare de a vizualiza sugestiile muzicii lui Alexandr Skriabin.
- Un remake după «Șoimul maltez» intenționează să realizeze regizorul american David Miller. Pentru rolul magistral interpretat odinioară de Humphrey Bogart a fost solicitat actorul George Segal («Steaua sudului»).
- Regizorul polonez Roman Zuluski («Anatomia dragostei») lucrează, pentru casa de filme Panorama, «Zi după zi», o dezbateră etică de actualitate. În rolurile principale — Anna Jedryka, Irena Karel, Zygmunt Malawski.
- După unele surse de informare, Franco Zeffirelli ar fi renunțat la proiectul ecranizării «Divinei comedii», întrucît cheltuielile necesare realizării grandiosului proiect ar fi depășit posibilitățile oricărei case de film: 30 de milioane de dolari.

TELEGRAM

- Emoții la Teatrul «Ion Creangă» înaintea unei premiere ieșite din comun: primul spectacol-lecție despre tragedia antică, prezentat în cadrul ciclului «Cultură teatrală pentru elevi». Spectacolul este alcătuit dintr-un ditiramb extras din «Bachantele» lui Euripide, fragmente din «Electra» lui Sofocle și «Prometeu în lanțuri» al lui Eschile. Textul comentariului (scris de Alexandru Mitru) va fi interpretat de Ion Gheorghe Arcudeanu.
- La Teatrul Mic se apropie premiera piesei lui Marin Sorescu «Matca». Regizorul Ionu Cernescu repetă intens cu Leopoldina Bălănuță, Jana Gorea, Ileana Dunăreanu, Doina Ciurcușcu, Vasile Nițulescu, Mitică Popescu, Tudorel Popa și Andrei Codarcea. Scenografia poartă semnătura Adrianei Leonescu.
- Ansamblul «Doina» pleacă, în a doua parte a acestei luni, într-un turneu de 20 de zile în localitățile Bacău, Buhuși, Moinești, Comănești, Bicăz, Slănic Moldova, Suceava, Fălticeni, Botoșani, Rădăuți, Iliești, Cimpulung Moldovenesc, Vatra Dornei și Gura Humorului. Ansamblul va prezenta spectacolul muzical-coregrafic «Mama cu șapte voinici» și cîteva momente folclorice.

1. Femeie cu copil (Guinea).
 2. Mască din Liberia.
 3. Roger Bezombes: «Femei din Guinea».

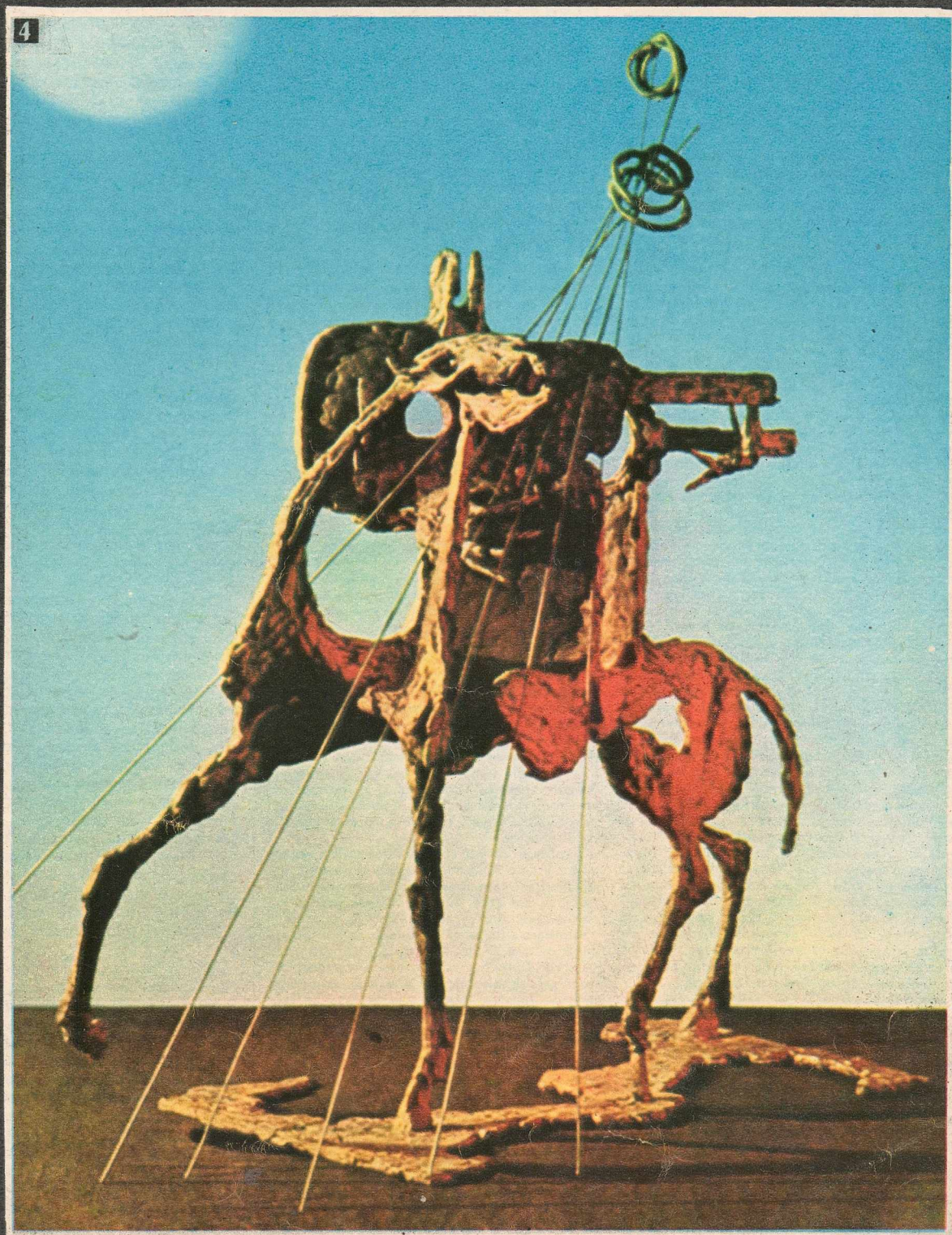
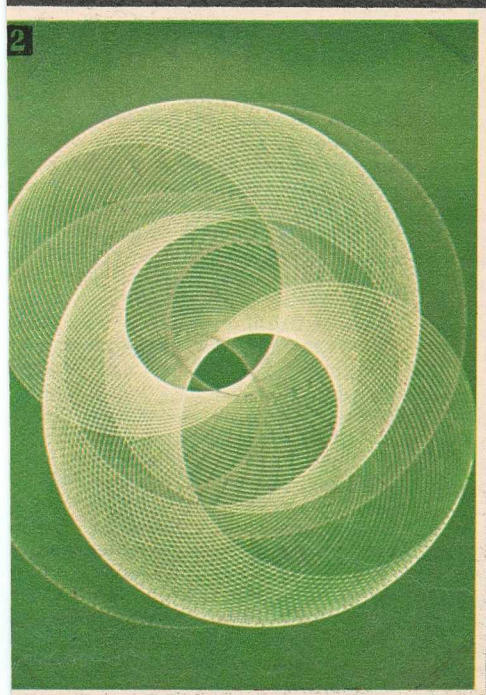
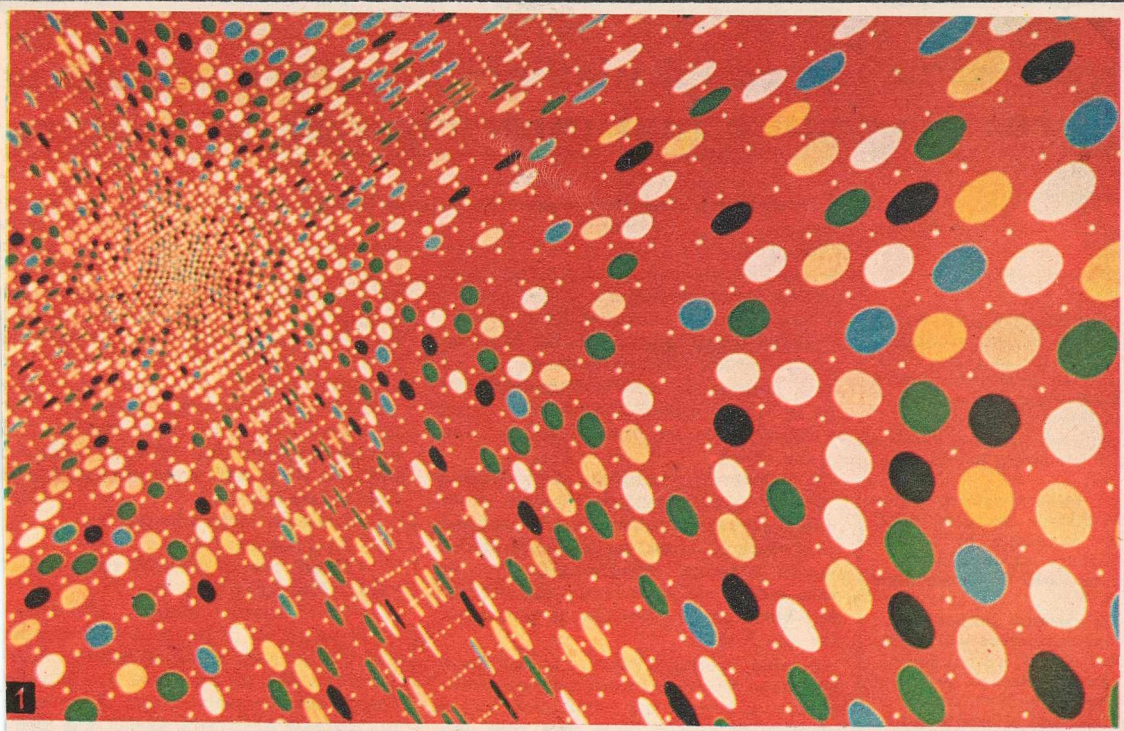
artă din liberia și guinea

Căutând pământuri noi, și aur, și mirodenii, corăbii au fost aceia care — încă din secolul al XV-lea — au descoperit arta etniilor negre din Africa. Dar ei n-au vădit în fața acestor statui, obiecte sau măști, pentru că lemele lor sau argila sau câteodată alama nu prețuia ca au și iar formele și motivele decorative nu-i nelinișteau. Ei erau orbi și nepăsători în fața simbolurilor și-a trebuit să mai treacă încă vreo câteva secole ca această artă să fie cu adevărat descoperită și prețuită și mai înțeleasă, și artiștii care au făcut gloria secolului nostru să fie fascinați de taina și simplitatea acestor forme care închipuie tot ființe și iluzii ale ei. Cînd Derain a privit câteva sculpturi din Guinea el a fost cuprins de uimă și se întreba cum acei sculptori anonimi «izbutiseră să reproducă figura umană, deși nu foloseau nici un element împrumutat din viziunea directă». Marea artă a acestor popoare mai trebuie încă descifrată, mai nevoie să-i fie descoperite adîncile ei înțelesuri. Dar e adevărat că arta din acest spațiu geografic este expresia unor atitudini emoționale, atunci trebuie să acceptăm că lumea a fost pentru artiștii ei necunoscută și proiectarea dorințelor lor, că acești sculptori erau liberi în fața imaginației lor, dar nu indiferenți față de pasiunile vieții cînd ei concepeau acele sinteze ale formelor, structuri complexe din elemente puține. Pentru altfel cum ar fi putut ei să creeze acele învecinări emoționante dintre tristețe și ris, dintre seninătate și spaime fără ca observațiile lor asupra lumii în care trăiau să le subjuge memoria? Artă acestor creatori este aproape întotdeauna simbolică și cel mai adesea funcțională. Limbajul ei se supune și el unor canoane, fixate de lectivitate de-a lungul timpului, care supraviețuiesc și se perpetuează și care înglobează în textura lor dințele lor despre fecunditate, viață, moarte și desfructele naturii. Ca orice obiect care poate fi văzut și atins, statuetele și măștile trebuie să semnifice și să ales să însuflească privitorului bucuria, tristețea, frica, îndeplinirea unei dorințe. Pentru că omul de aici, și cel de pretutindeni, într-un anumit stadiu al evoluției sale mai crede în forța magică a unui obiect și mai speră ca reprezentarea simbolică a unui eveniment să dea mîine realizarea lui.

plastica argentiniană

Sudul american privește atent lumea și pictorii săi sînt gata să participe receptivi la marile confruntări artistice ale epocii. Nu fără a aduce cu ei ceva din spiritualitatea și originalitatea spațiului în care trăiesc, din sufletul popoarelor lor, ca acești artiști argentinieni la care imensul peisajului ori ecourile luptelor sociale se interferează și se succed. Temperamentul ei sînt niște colorisți care iubesc exploziile și violențele cromatice și adeseori pentru a-i caracteriza sînt invocați Vlaminck sau Rouault. Dar mișcarea plastică argentiniană e diversă și nu se supune unei singure presiuni stilistice; este o artă în desfășurare dinamică, în care grupul suprealist Orion, de la finele celei de-a treia decade, e mereu viu prin reprezentanții săi tîrzii, după cum pictura abstractă, cu modalitatea sa geometrică, participă la crearea splendorilor imaginii, la fel ca și experiențele gestuale. Fără să se constituie într-un grup distinct, arta generativă își are și ea adepții săi (Eduardo MacEntyre, Carlos Silva, Brizzi ș.a.), care cultivă relațiile spațiale dinamice, combinate de-a lungul unui mecanism al repetiției liniare sau volumetrice, de o rară emoție și de un colorit subtil. Dar oricum ar fi numite aceste tendințe stilistice care caracterizează azi plastica argentiniană, sensul lor nu este străin de această dorință unanimă de-a crea imaginea timpului și a omului contemporan.

1) CARLOS SILVA: «Contemplind stelele». 2) EDUARDO MACENTYRE: «Timp și spațiu». 3) VICENTE FORTE: «Libertatea e visul suferinței». 4) ANTONIO PUJIA: «Sufletul și viața calului meu».

pompiliu constantinescu la «kalende»

Ne întruneam o dată sau de două ori pe lună, cit au durat brevivivele *Kalende*, în camera redacțională de la Hotelul Continental din București, pe care ne-o pusese grațios la dispoziție prietenul Tudor Șoimaru, singurul din careul nostru, stabilit atunci în Capitală. Gazda noastră ne făcea cafele după cafele, la spirt, stropite cu rom, ca și cum ar fi fost nevoie și de puțin alcool ca să se aprindă între noi discuțiile. Dacă, la lectura micii dar intruabilei colecții de cinci numere (158 de pagini), polemicele au fost susținute mai ales de către Vladimir Streinu, care s-a afirmat cu acel prilej în dialectician redutabil, dacă Șoimaru se remarcă printr-o amabilă tăcere de conveniență, parcă spre a confirma principiul juridic latinesc: «*cine tace, e socotit că consimte*», dacă eu, unul, intervineam mereu în discuții, ghidul din cei patru s-a revelat cu totul surprinzător, Pompiliu Constantinescu. Da, a fost o adevărată revelație, mai ales pentru mine, care de pe atunci treceam ca un vechi frondeur, cu state de serviciu verificate, la seminariile și la Institutul de literatură al profesorului Mihail Dragomirescu. Să-l fi văzut acum pe Pompiliu!

În prealabil, trebuie să spun însă că el se ținu cam în umbră pe tot parcursul celor patru ani, cit a frecventat Facultatea de filozofie și litere din București. Îl remarcasem ca pe un spirit judicios în rarele lui intervenții și în tot atât de puțin numeroasele lui «comunicări dezvoltate», cum se numeau lucrările pe care autorii lor le citeau înșiși în sălile publice ale Institutului de literatură. Mi-a făcut de la început impresia unui student serios, informat, citit, dar și aceea a unui timid, căruia nu-i plăcea să se expună. Ne încrucișam pe coridoarele sălilor de curs și ne strângeam miinile fără să ne oprim din drum, ca și cum nu aveam să ne spunem nimic. Am aflat, după ce intrasem în învățămînt, că fusese primul asistent al lui Mihail Dragomirescu și nu m-am mirat. Din seria noastră era singurul indicat. Nu-i făcuse magistrului nicodată opoziție, deci îl consideram un adept, ce e drept, nu dintre cei mai așezați, ai esteticii dragomiresciene, așa-zisă «integralistă».

Mai tîrziu, cînd a început să colaboreze cu studii critice în *Vița literară* a poetului I. Valerian, a publicat o serie de medalioane, dintre care nu a lipsit unul închinat profesorului său. Am citit totuși cu uimire că Mihail Dragomirescu era prezentat ca... Boileau al României. Nici mai mult, nici mai puțin! Știam că, vorba franțuzului, «*comparaison n'est pas raison*», totuși ea mi s-a părut din cale afară hiperbolică. În timpul celor două semestre pe care le-am petrecut (vorba vine, cu nasu-n cărți, dar nu de joc!) la Paris, din corespondența mea n-au lipsit cîteva numere din ultima serie a *Sburătorului*. Pompiliu fusese cucerit de cenaclul din strada Cîmpineanu. Surpriza nu mi-a fost mică. Nu eram învățat să accept ușor întorsăturile de 180 de grade. M-am bucurat totuși, deși plecasem din țară în termeni reci cu E. Lovinescu, de prețioasa captură a acestuia. Mi-am închipuit apoi că acela care izbutise să-l desfacă din mrejele «metodologiei» dragomiresciene fusese Vladimir Streinu. Nu încercase el să facă și din mine un «sburătorist»? Trecursem și eu pe lângă cușcă, dar mă ferisem să mă las prins în laț. Frondeurul din mine, cum spuneam, m-a pus la adăpost de primejdie.

Cînd au apărut ale noastre *Kalende*, și Streinu și Pompiliu treceau drept «sburătoristi» *en titre*. Totuși, E. Lovinescu i-a refuzat lui Vladimir Streinu solicitatul răspuns la anchetă, deși ar fi fost pentru autorul *Istoriei civilizației române* un prilej binevenit ca să-și expună puncte de vedere în consonanță cu programul nostru. Cînd Vladimir Streinu ne-a adus la cunoștință că șeful cenaclului îl tratase cu refuz, iarși nu mică ne-a fost mirarea. A urmat o clipă lungă de tăcere, pînă ce Tudor Șoimaru a exclamat, ca un parizian autentic:

— Pas possible!
— Vă spun încă o dată că a refuzat categoric!
— Cu sau fără motiv? — I-am întrebat.
— Fără nici un motiv. Mi-a spus: «Nu pot răspunde la ancheta dumitale».

Atunci a intervenit Pompiliu Constantinescu, ca să facă o punere la punct:

— N-a spus așa! A zis: «Don Vladi-mi-ros, nu pooot, nu pooooot răspunde la ancheta dumitale».

A urmat o adevărată criză de ilaritate, ca și cum ne-am fi drogat cu protoxid de azot (gaz ilariant). Pompiliu îl imitase pe Lovinescu magistrat, îngînîndu-l la perfecție, cu un imperceptibil accent moldovenesc.

În după-amiaza aceea Pompiliu a fost într-o serie mare, imitîndu-l, la cererea noastră, a celorlalți trei, pe fostul său magistru Mihache, care se împăna, cu un autentic timbru vocal de păun, etalînd înaintea ciracilor săi, ce? niște scrisori politicoase ale unor esteticieni străini, prin care confirmau primirea cărților lui, îi mulțumeau și îi promiteau că-i vor scrie după ce le vor fi citit.

Apoi ne-a «jucat» scena imaginară dintre Mihache și poetul Cerna, căruia cel dintîi i-a propus corecturi acceptate de secund, corecturi care au izbutit să transforme în «capodoperă» ceea ce inițial nu fusese decît o «operă de talent».

Pompiliu pronunța cuvîntul «capodoperă» cu un hazz nespus, lungind vocalele și lăbărînd șilabele cu o privire la cer, de Madonă Sixtină, îl ajuta și fizicul. Surprindeam la prietenul nostru, fixîndu-l poate întîiași dată, un farmec al privirii, o dulceață nespusă, o forță de seducție, potențată la maximum în scenele mimetice, cînd contrafacea un personaj sau altul. Mi s-a părut în ziua aceea că avea ceva (minus pletele) din ovalul bonapartian al învingătorului de la Arcole, în cunoscutul tablou al asaltării podului.

În numerele 1 și 2 ale *Kalendelor* Pompiliu a dat un remarcabil eseu: *Considerațiuni asupra romanului românesc*, lăta cum îl caracterizează pe eroul din *Ciocolii vechi și noi*:

«Dinu Păturică ne interesează prin procesul ascensiunii lui sociale; toată afectivitatea lui e dominată de ambiție; iubirea pentru Kera Duda e o dispoziție accesorie; femeia e un mijloc prin care-și poate satisface parvenitismul; ea e un bun social cucerit, ca un imobil sau o valoare pecuniară. Pasiunea lui Păturică luminează nu generalul-omenesc, ci mersul societății, într-un moment de tranziție; estropiat de umanitate profundă, eroul e învins prin armele cu care a luptat. Dealtefel, finalul lui e un accident care putea lipsi, cu atît mai mult cu cît e facil melodramatic. Acest surrogat al tragicului, melodramaticul, suplinește valorile interne, în mai toată proza autohtonă. Trepte elementare de creație, social și melodramatic îl înlocuiesc psihologicul, oriunde intuiția scriitorului nu descoperă straturi adînci din misterul sufletului omenesc».

În întrunirile noastre ne treceam manuscrisele (pe atunci nu se pomeneau copilele dactilografiate, «dactilogramele») din mîna în mîna, le citeam pe toate, sorbind din excelențele «marghilomane» ale gazdei noastre, apoi ne așterneam la discuții dintre cele mai vii, pe o temă sau pe alta.

Articolul lui Pompiliu s-a bucurat de onorurile elogiilor unanime.

Mai mare a fost succesul reputat de articolul său următor: *Intellectualism*, prin care prietenul nostru delimita domeniul misticismului, care invadă pretutindeni, arogîndu-și virtuți de cunoaștere supremă.

«Faptul că gruparea de la *Kalende* nu se simte mingiătată de aripile grației cerești poate fi o indiscutabilă facună temperamentală...» concedea criticul ironic, ca să urmeze mai departe: «neavînd predispoziții pentru o experiență mistică, nu înseamnă că nu înțelegem fenomenul, în latura lui estetică».

În același număr, cu ale sale manuscrise *Reflexii polemice*, Pompiliu și-a transpus cu talent verba orală cu care ne delectase în ședința precedentă. Le-am salutată apropiata apariție cu însuflețire.

În ultimul număr al *Kalendelor* amicului nostru a răspuns cu ascuțime articolului de fond din *Gîndirea*, în care fusese rechemată la *Sensul tradiției*, așa cum îl vedea, inecat în fum de tîmie, Nichifor Crainic. «Pentru o posibilă continuare a discuției pretindem însă o intrare în seriozitate. O încercăm cu zimbete reținute» — scria Pompiliu, strivindu-și adversarul. Vă las să ghiciți hohotele de ris care au întîmpinat, ca niște aplauze, lectura acestui pasaj pe care de rîndul acesta a făcut-o cel mai îndepărtat de disputele noastre, Tudor Șoimaru, *cafegi-bașa* al nostru. Pompiliu reușise să-i atîngă coarda sensibilă la polemica de idei, coardă pe care gazda noastră a pus-o adeseori în vibrație cînd avea să-și scrie cronicile dramatice.

Am cunoscut, așadar, grație *Kalendelor*, un alt Pompiliu Constantinescu, mai viu, mai divers și mai delectabil decît acela cu care-mi încrucisam pașii pe coridoarele vechii Universități. Ce poate fi în lume mai plăcut decît descoperirea unui temperament dincolo de arabescurile reci ale scrisului?

cred că nicăieri în județe populația nu e mai mult îngrijită la dantură

Titlul acesta, spus textual de doctorul specialist Lenuța Popescu, cuvinte pe care, desigur, nu și le-a propus să devină așa ceva, se referă la faptul că în orașul și județul Buzău rețeaua stomatologică este serios, temeinic și bine organizată și extinsă. De ce extinsă? Sînt noxe industriale aici la Buzău ce grăbesc apariția cariilor care, netratate, duc la smulgerea dinților de către stomatologii? Este apa de vină? Vorbesc oamenii prea mult și le cad dinții? Încerc, caut, prospectez, cum se mai spune.

În cabinetul directorului de policlinică Lenuța Popescu, lipsită de adjuncți, iar cabinetul de cine știe ce confort, primesc următorul răspuns: «Tendința reală este de dezvoltare a rețelei stomatologice. Nu sînt noxe industriale importante, apa este apă, deci bună, oamenii vorbesc care cum pot, dar asta îl ajută».

Purtînd această discuție, «cade» peste reportajul meu ce se încheagă plin de oameni cu mîna la gură în fața cabinetelor, plin de promisiunea că o să obțin cifre, cade deci, neprevăzută, medicul primar stomatolog Valeriu Săftoiu. Era pe punct de a pleca să aranjeze cu niște electricieni viitoare în stalații de scos dinții, iertați-mă, întîi de tratat, ai locuitorilor Buzăului. Din acest moment, directoarea și subalternul îmi răspund împreună la întrebarea «Ce rol are vorba în creșterea sau căderea dinților?» Nu pun ghilimele, ci doar două puncte: dîntele este un organ foarte viu, adică vascularizat bine și irigat la fel de bine. Excursia pe care limba o face în mod normal în timpul masticăției sau al vorbirii determină un efect favorabil în dezvoltarea dentiției. Dinții și măselele sînt supuși unei duble presiuni: aceea a mușchilor faciali și aceea a limbii. Dacă n-ar fi limba, deci dacă omul n-ar vorbi, echilibrul dintre cele două presiuni n-ar mai fi echilibrul, ci dezechilibrul, și dinții ar migra, și-ar schimba unghiul de înclinație.

Dezvoltarea stomatologiei buzoiene se datorește — afirmă interlocutorii mei — faptului că omul se caută mai mult și este captat mai mult la dantură. De cînd? Începînd cu vîrsta de 6 sau 7 ani, cînd școlarul clasei I, prevăzută cu un abecedar și cu sfaturi părintești, este dus la școală. Ei bine, de atunci începînd, pînă la terminarea liceului (dacă-l termină, desigur), primește zilnic două pastile de fluorură de sodiu (care solidifică dantura), iar după duminici și vacanțe nu este primit în clasă dacă nu aduce adevărîntă de la părinți că le-a luat. Dacă nu de la părinți, de la altcineva.

Cum-necum, dar directoarea are cabinetul la etajul II, iar Valeriu Săftoiu la etajul I, lucru care, se pare, nu-i interesează chiar deloc. Înainte deci de a coborî la etajul I, directoarea, femeie de blîndețe, căci cinstit fiind, ce potî spune despre un om cu 25 de ani vechime în cîmpul muncii, îmi mai spune: «Dacă luăm ca etalon anul 1953, arbitrar ales, desigur, starea danturii oamenilor n-a cunoscut schimbări importante... Mă-ntrabați de ce ne spunem unul altuia «doctore», pe cînd alte meserii nu se interpelează, nu-și încep vorba cu «sudurule», «arhitectule» sau dacă doriți «reporterule». Eu nu vorbesc așa, exceptînd chestiunile de protocol. Cred că e pe bază de orgoliu, început din facultate. Din anul IV studentul se simte aproape doctor și vorbește celuilalt tot cu «doctore».

Îmi iau paltonul și cobor la etajul I.

«Medic primar stomatolog Săftoiu Valeriu. Coordonator al rețelei de stomatologie Buzău». Așa stă scris pe ușa cabinetului. Înăuntru, asistenta medicală Lucia Mohorea, șefa de promoție a școlii sanitare va scoate la puțin timp dintr-o cutie de pe capacul căreia suride cu dinți albi și luminoși o frumoasă americană, un flaconăș, costînd 1 360 lei, adus din S.U.A. și purtînd numele de «Concise brand Composite», adică un temeinic smalț pentru dinți, destinat în parte pacientei Ganea Marcela salariată la Oficiul de proiectări pentru construcții în agricultură. Unitatea de lucru, scaunul acela pe care-l știți, se îndreaptă spre pacientă,

nu înainte ca Valeriu Săftoiu să murmură mai mult pentru sine: «Să-și ia băiuta ochelării». Băiutul de 46 de ani și-î ia U.L.-ul (unitatea de lucru) se apropie, și pentru tovarășul reporter se spune tar diagnosticul, diagnostic din care tovarășul n-a înțeles nimic. Iată-l: «Leziuni odontal simple și complicate, dezechilibrul ocluză articular rezultat prin edentații vechi». Aud tot ceea ce trebuie, hîrțitul acela care scoate din minți, zgomotul făcut de scoaterea ustensilelor din cutiile obișnuit de metal alb și rețin dialogul pe care, creați-l-ați purtat mai toți:

— Unde-am rămas? (doctorul)
— Aici, (Ganea Marcela)

— Mi-ați pus o plombă? (pacienta).

— Tot ea: Mi-l scoateți pe ăsta?

— Nu-l scoatem (desigur, doctorul).

Nu pentru că asistenta sa ar fi olteancă deci cu mai mult de 20 de măsele, Valeriu Săftoiu, ai cărui părinți trăiesc și au împreună 140 de ani, îmi mărturisește că «preferă» iau asistente reformate, preferă să le formeze, decît să le iau cu deprinderi nu tocmai medicale. Vreau să le alfabetizez, nu să mai învăț încă o dată alfabetul». Ride totuși de parcă n-ar fi vorba de un mod plast dar serios, profund, de selecționare a cadrelor.

Vreau să aflu viața lui Valeriu Săftoiu și mi-o servește plin de sinceritate, gravitate, de umor, mai punînd o plombă mai rugînd pe cineva «cîteva minute», rog» totul fiind la urma-urmei nu neapăr mărturisiri, ci, luîndu-i drept bine spusele dîrîntă de a comunica cu un ziarist. Pes toate spusese sale, pe care în parte le vom relata, se așterne satisfacția unei familii închegate ca o dantură sănătoasă, compo din chiar dînsul, soția și doi copii. A făcut deci Liceul «Unirea» din Focșani pent că s-a născut în comuna Tîfești, cumva c apropiere și pentru că a avut dragoste de carte. Am avut tot timpul bursă și simț du-mă dator Focșaniului cu bursa, iar pașilor mei cu datoria de a-mi ajuta cei frați, am preferat la absolvire un spî din localitate. Am lucrat acolo vreo 10 chirurgie, am crezut și cred că ea rezol totuși matematic: imediat și pe Joc... / Iubiu și iubesc mult limba latină și am av pînă la reorganizarea birourilor, sub cris următorul dicton «*Quævit perdere Jov primum demendere*» (mai pe româneș Pe cine vrea să-l piardă Iupiter, întîi îi mințile)... La Focșani, după ce am trei în policlinică, după ce am tratat bine un cazuri, am pierdut sentimentul încrederei în mine. Pacienții voiau Săftoiu, dar Săftoiu nu știa ce să creadă: moda Săftoiu sau valoarea Săftoiu? Am venit la Buzău, prin concu voiam să ajung într-un loc unde nu cunoștea nimeni, să mă verifice. Primul client, un ins lipit de peretele policlinicii de o speranță, Secuiu, pe atunci ca și aci șofer la Comitetul județean de partid. Am o paloare care-mi dădea de gîndit și o piratie în ritm crescut. «Simt că mă că mă sufoc», spunea. N-a murit, l-am ope pe loc, după ce în prealabil l-am așezat fotoliu. El mi-a dus faima, m-a răspîndit p oraș cu mașina lui, mi-am recăpătat îndereea în mine și o mulțumire, de la «p fesiional» plecînd, e că din Europa mi mai rămas de vizitat Spania și țările nordi și îmi spune trist: «Sînt dezolat că nu j face nimic în cancere ale grîului. Ele urme alte căi».

...După pauza datorată tristeții, irevel bilului, apare directorul adjuncat al Dir tiei sanitare Buzău, doctor Sandu Costi Ca și cînd n-am fi făcut o pauză, Vale Săftoiu își arată directorul adjuncat cu de tul pîrîndu-l: «El este primul om pe c l-am cunoscut în oraș. Cum m-a văzut, tr spus: «Măi frate, îmi faci un plan de măs pînă miine dimineață»».

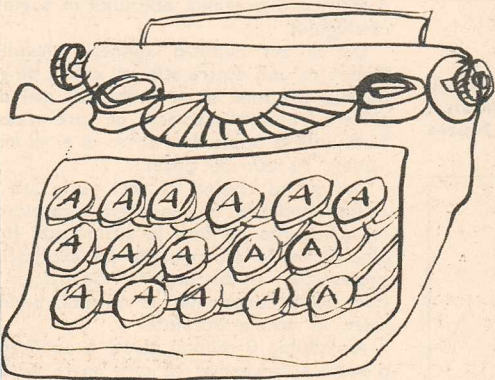
Pacienți, la prima carie adresați-vă me cului stomatolog Valeriu Săftoiu. Eviden dacă locuiți în municipiul Buzău.

Eugen SECELEA

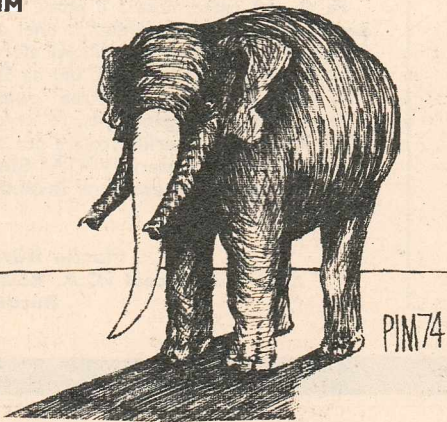
Urzica

SAPTĂMINALĂ DE AVANGARDĂ 3

IOSIF TEODORESCU

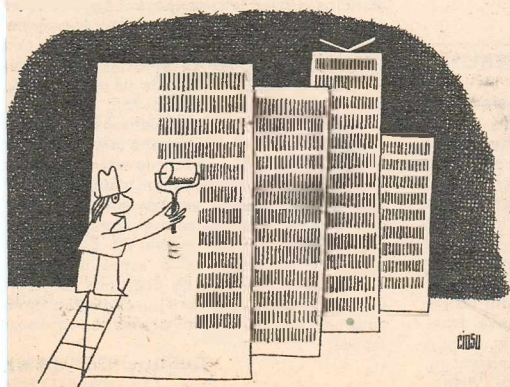
PIM

VAN KANEV

CIOSU

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU UMORUL?

Spicuiam câteva «mostre» de umor apărut în ultima vreme în revista «Urzica»: Știri din presa străină, culese și comentate de Victor Pițigoi: «Poliția americană a relatat că cele mai numeroase spargerii se produc în apropierea cinematografelelor cu filme polițiste. Teorie și practică (Urzica nr. 2/1974): «La New York s-a pus în vânzare o brățară-telescop, prin care poți privi prin fereastra vecinilor de vizavi. Reclama arată că noul aparat este mic și discret. Evident dacă îți dai mâna (adică la ce să-ți dea mâna? — n.n.) (Urzica nr. 3/1974)». Fără alte comentarii.

Tot în numărul 3 al revistei citim aforisme precum: «Pentru ca o poezie să fie bună, se cere o singură condiție: să fie foarte bună», lucru de o subtilitate de-a dreptul copleșitoare!

Dar «să vezi și să nu crezi» (titlul unei rubrici a revistei) e faptul că în

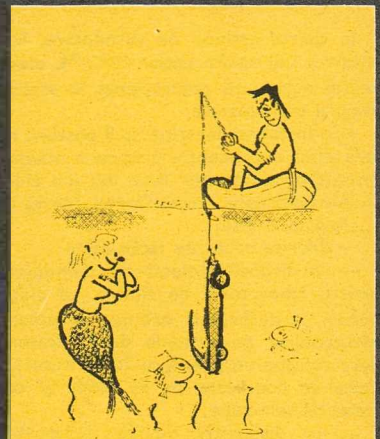
acest număr, trei, găsim republicată o producție, care se vrea umoristică, apărută integral și în numărul unu. Redăm mai jos cele două, pardon, una și aceeași schiță publicată de două ori sub numele lui Alecu Popovici.

Trebuie într-adevăr să fii înzestrat cu un simț al umorului care ne depășește pentru a ceda sutelor de mii de cititori și valurilor imense de scrisori care au cerut republicarea acestei perle umoristice!...

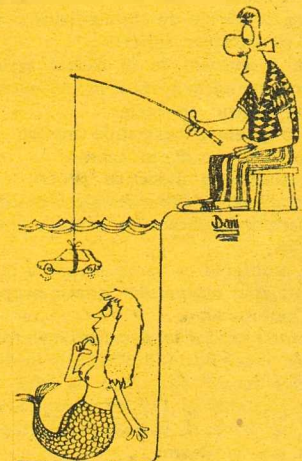
Am mai auzit noi de autopastășire dar la un mod atât de original, zău nu.

Se pare că în materie de republicări «Urzica» ambiționează să obțină recorduri absolut originale din lucruri totuși neoriginale. Semnalăm alături evoluția unei caricaturi: de trei ori... fără cuvinte!

Ilie TUDORA

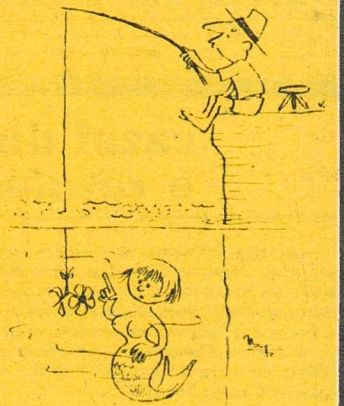

Sorin Postolache («Amfiteatru» 8/1970)

Dan Ionită («Urzica» 18/1972)

N. Corneliu («Urzica» 8/1973)

Urzica 1/74

La revista

ALECU POPOVICI / ALECU POPOVICI

Antriate

MEMORII

- Napoton?
- Da!
- Ce faci cu el?
- Combat astenia
- Gravă?
- O formă rea, afurisită! Strașnică!
- Cum se manifestă?!
- Să-ți explic! Uite de pildă, acum, noi stăm de vorbă... Pricepi?
- Pricep! Cum să nu!
- Și mâine, să zicem, uit că am stat de vorbă cu tine... Dar în schimb spun fraze, cuvinte pe care le-ai spus tu, uitând că ți-au aparținut... Aha! Înțeleg! Citezi și nu știi de unde.
- Cu aparatul de radio

Urzica 3/74

mi se întâmplă la fel. Seara, noaptea tîrziu stau și ascult... A doua zi, îmi rămîn în memorie frînturi, amintiri nu știu de unde, cum...
— Poeziile... Reportajele... Dialoguri...
— Nu, că n-am răbdare. Melodii...
— Aaa... dar aproape. Ce meserie ai acum?
— Compozitor.
— De muzică grea?
— De muzică ușoară!
— Aha! Și nu cumva e o «boală ereditară»?
— Nu-mi dau seama... Dar o să întreb eu la vară pe... Mamaia!

ASTENIE

Partea a II-a

- Carboxin?
- Da!
- Ce faci cu el?
- Combat astenia.
- Gravă?
- O formă rea, afurisită!
- Cum se manifestă?!
- Să-ți explic! Uite, de pildă, acum noi stăm de vorbă... Pricepi?
- Pricep!
- Și mâine, să zicem, uit că am stat de vorbă cu tine... Dar, în schimb, spun fraze, cuvinte pe care le-ai spus tu, uitând că ți-au aparținut... Tie... Aha! Înțeleg! Citezi și nu știi de unde.
- Cu aparatul de radio mi se întâmplă la fel! Seara, noaptea tîrziu, stau și ascult... A doua zi îmi rămîn în memorie, frînturi amintiri, nu știu de unde, cum...
— Ascultă pdezii?
- Nu, că n-am răbdare. Muzică!...
— Aaa... dar aproape de meserie, acum cu ce te ocupi?
— Compozitor.
— De muzică ușoară?
— De muzică ușoară!
— Aha! Și nu cumva e o boală ereditară?
— Nu-mi dau seama... Dar o să întreb eu pe... Mamaia!

— O, domnule Popescu! Tot tînăr, tot tînăr? Dar doamna, tot frumoasă, tot frumoasă? Cum se mai simte soacra dumneavoastră?

- A murit!
- A, tot moartă, tot moartă?

Zburind peste Antarctica avionul se defectează și pierde înălțime chiar după ce s-a aruncat tot ce se putea arunca. Pilotul le spune celor doi pasageri, un rapidist și un dinamovist, că unul din ei trebuie să sară cu parașuta.

Doă exclamații se încrucisează prompt:

Dinamovistul: Hai, Rapidist!!
Rapidistul: Hai, Dinamo!!!

- Cît dai ouăle?
- Un leu bucata.
- Și alea sparte?
- Cincizeci de bani.
- Sparge-mi și mie vreo cincii!

...Și credeți că cicatricea locului unde am fost operată de apendicită se va vedea, domnule doctor?

— Depinde de dumneavoastră, doamnă.

— Alo, tovarășe colonelu? Pot să vă spun Nelu?

HA Z

de la HA la Z

Doă baloane între ele:
— Tu mai... poci?
— ...Poc!

Pe un cetățean îl lovește o puternică durere de cap, și-l doare, și iese în stradă și-l doare capul, și-l doare rău capul, mereu mai rău, și umblă ca amețit, nu mai vede

stopurile, și-l doare capul, se lovește de oameni, și vede firma unui bufet, și-l doare capul, și intră, comandă o sută de coniac, poate că-i va trece, și-l doare capul, și-l doare capul, și-asteaptă să seosească ospătarul — zărește o pisică alunecând pe sub una din mese.

— Nu mai tropăii! ...Incepe să strige. Nu mai tropăii! NU MAI TROPĂIII...!!!

O cursă obișnuită, cu un «Boeing 707» peste Atlantic. La un moment dat o voce stranie, metalică, răsună puternic în difuzoare:

— Pasageri ai cursei nr. (...), sinteți anunțați că pilotul aparatului a murit subit, printr-un atac de cord! (panică printre pasageri, țipete etc.; vocea continuă, la fel) Nu vă impacientați! Nu vă fie teamă! În continuare zborul va fi asigurat — repet, asigurat!... de către pilotul-robot, un automat complex și sigur, și care, mai ales nu se defectează niciodată... Niciodată... Niciodată... (și nu se mai aude nimic).

ELEVII PRIN EI ÎNSIȘI

ÎNTR-ADEVĂR, PRIN NOI ÎNSINE!

În cadrul acțiunii de autodotare, în trimestrul I al anului școlar 1973/74, elevii liceului nostru au confecționat în atelierele proprii următoarele:

— o instalație interferon cu 9 posturi, realizată după o concepție proprie a maistrului instructor electronist Ispas Ion și a elevilor G. Alexandrescu, Duță Daniel, Neaga Liviu și Anastase Paul;

— diferite scule de lăcătușărie;

— un dispozitiv electronic demonstrativ pentru laboratorul de chimie, cu ajutorul căruia se determină ordinea de așezare a electronilor pe primele două straturi, și care conține un panou cu 20 de becuri, matrice de codificare cu 56 diode și comutator de selectare;

— un dispozitiv pentru demonstrarea structurii carbonului în chimia organică, format din panou cu 16 becuri, releu, servomotor și selector cu comandă program.

În cadrul acțiunii de autodotare, un accent deosebit a fost pus pe strânsă legătură dintre catedrele de chimie-fizică și disciplinele cu caracter aplicativ.

Ne propunem ca în cadrul acțiunii de autodotare să executăm în trimestrele II și III ale acestui an școlar:

— planșetele rabatabile pentru dotarea cabinetului de desen tehnic;

— platforme didactice pentru ridicarea caracteristicilor tuburilor electronice și tranzistoarelor în dotarea laboratorului de electronică;

— montarea cu forțe proprii a cabinetelor și instalației cabinetului fonetic propus pentru înființare.

Pentru specializarea și familiarizarea noastră cu disciplina industrială, în cadrul atelierelor școlară executăm pe bază de contract încheiat cu I.I.S.-Electronica produse care se livrează industriei electronice în acest an, și anume:

— 5 000 bucăți alimentatoare AT3 șase volți curent continuu stabilizat;

— 6 000 bucăți difuzoare radioficare.

Știm că sintem abia la început de drum. Dar dacă v-am scris, n-a fost pentru a vă spune tot ce am făcut sau ne propunem de acum încolo să facem, cât mai ales să exprimăm foarte clar un lucru: acela de a fi învățat ce este munca. Satisfacția muncii, a lucrului înfăptuit cu mâinile tale. Aceasta considerăm noi că este cea mai mare lecție pe care, ca elevi, o putem primi. Doresc poate și alții să-și spună părerea în acest sens?

În ce ne privește, sintem fericiți că putem spune: iată, nu am așteptat să ni se dea totul de-a gata. Vețeți ce am făcut noi? O parte am realizat-o, într-adevăr, prin noi înșine!

Un colectiv de elevi
Liceul Industrial nr. 5 «Spiru Haret»
București

prietenia — starea noastră necesară de a trăi

Se spune, și pe drept cuvânt: respectă, ca să fii respectat. Putem spune și: ajută, ca să fii ajutat; înțelege, ca să fii înțeles.

Nu e o rețetă, e un procedeu pentru o bună conviețuire. Și în '99 la sută din situații metoda prinde. V-o spun din experiență. Se zice despre mine că sint o prietenă bună. Ce-am făcut? Nimic extraordinar!

Am privit oamenii și i-am măsurat nu cu un metru fix, rigid, fiindcă nu sint doi oameni la fel. Am evaluat cât merită să le dau de la mine, i-am judecat și înțeles după felul lor de a gândi, de a acționa și după împrejurările în care au acționat. I-am înțeles (nu înseamnă că i-am și acceptat pe toți) și am dat întotdeauna de la mine mai mult decît au meritat și-au așteptat. Și se pare că nu am greșit, fiindcă am primit de la ei, de la oameni (care nu-s așa de rari pe cît par unii a crede), cel puțin tot atît de mult cît am dat. Dar n-am uitat condiția

esențială, fără de care n-aș putea să apar între ei: am fost sinceră. Și am fost răsplătită cu aceeași monedă: cine-i dușmănos față de acela care-i vorbește cu prietenie?

Poate din această cauză nu mă simt niciodată singură, am totdeauna prieteni cu care pot schimba o vorbă, pot împărți un necaz sau o bucurie. Știu întotdeauna că există cineva care e gata să sufere cu mine, fiindcă am suferit și eu cu el sau sint gata să sufăr.

Încercați și voi! Nu e greu! Prietenia este un sentiment care există și trebuie să existe, poate adera la orice probleme umane și se poate lega între absolut oricine de pe acest pămînt. AVANTAJE: niciodată nu ești singur. Simți că trăiești între semenii tăi. DEZAVANTAJE: nu există!

Mă credeți?

Oțelea Codruța, elevă,
Liceul de muzică și arte plastice,
Tirgu Mureș

nota 5 — «pîinea» elevului ?

Nota 5. Cum am putea-o numi? «Pîinea elevului» sau «spaima» elevului?

Din practica de toate zilele cred că mă degrabă prima variantă ar fi cea potrivită. Spun asta gîndindu-mă la o anumită categorie de elevi pentru care ea, această notă constituie o prezență obișnuită în pagini catalogului.

De ce am numit-o «pîinea» elevului? Pentru că unii dintre stimații colegi de generație continuă să se hrănească mai departe cu bietele satisfacției pe care această biată notă le poate da. Pentru că ei se mulțumesc cu atît de puțin...

Dar să nu credeți că acel puțin are vedere modestă. Nu, se referă la cantitatea de cunoștințe pe care le acumulează (nu bine-zis nu le acumulează) din explicații profesorilor și din paginile manualelor care, acele cunoștințe, se reflectă, binețeles, în notele obținute.

Am căutat și caut să găsesc o explicație o scuză a frecvenței cu care apare nota la rubrica acestor elevi. N-am putut găsi altceva decît lenea sau comoditatea.

Nota 5 este o notă primejdioasă. Naște în elev neliniște, sentimentul de a fi hăituit, terorizat de incertitudinea situației. Dacă în loc să-i dea 5 îi dă 4?

Pe de altă parte, nota 5 îl poate obișnui pe elev cu atmosfera călduță a unei mulțumiri, a convingerii inutilității efortului (lasă că și-așa, măcar de mijla, îmi dă 5).

În concluzie, voiam să întreb: dumnea voastră, colegi de generație, ce credeți? Elevii notei 5 la materiile școlare pot să aibă elevii notei 10 la materia VIAȚĂ? Sint mai ales vor fi oameni care inspiră credere?

Martin Adriana
anul 2 D, Liceul «C.A. Rosetti»
București

SERIAL FLACĂRA

LUPTA CU NECUNOSCUȚUL (6)

cazul din delea veche: o rezolvare cu surprize

— Arătăm în numărul trecut — continua colonelul Dumitru Ceacănica seria evocărilor sale — că în perioada 1948-1952 multe din infracțiunile de un deosebit pericol social de care ne loveam în activitatea noastră erau comise de diletanți. Menționam, în acest context, tilhăria de mare anvergură săvîrșită în strada Delea Veche din București.

După jefuirea casierului și dispariția fulgerătoare a răufăcătorilor într-un autoturism, la Prefectură s-a organizat urmărirea. Din grupa care urma să studieze locul faptei și să obțină date privind semnalmentele infractorilor și ale mașinii făceau și eu parte.

După ascultarea martorilor am fost total dezamăgit: în pofida faptului că printre ei se aflau oameni de diferite profesii și categorii sociale, n-a fost posibil să obținem declarații identice nici cel puțin cu privire la particularitățile mașinii, nemaivorbind de semnalmentele necunoscuților. Astfel, în ceea ce privește autoturismul, am fost pus în situația să reșin toate culorile, inclusiv gama și mai largă a nuanțelor. Informațiile cu privire la tipul mașinii au fost și ele extrem de vagi.

Pentru că studiasem psihologia judiciară și socială n-am forțat nota în cursul audierilor, tocmai de teamă de a nu afla alte date eronate. În final, am tras concluzia că oamenii, concentrați fiind aproape în exclusivitate asupra atacului declanșat pe stradă, au neglijat celălalt aspect, pentru ei secundar, al semnalmentelor.

În asemenea condiții grele întreaga noastră acțiune n-a dus la nici un rezultat. Iată însă că după șase luni s-a înregistrat o altă tilhărie — tot cu pistoale și tot cu autoturism! Fusese atacat din nou avutul obștesc — fiind vorba de data aceasta de un magazin alimentară din apropierea Pieței Națiunii — iar faptul se petrecuse tot în timpul zilei!

În jurul orei 14, cînd magazinul urma să fie închis, infractorii purtînd măști au amenințat cu pistolul două persoane care făceau ultimele cumpărături, precum și pe casiera și pe ceilalți salariați.

După ce și-au însușit întreaga sumă rezultată din vânzări, tilhării au tras obloanele, procedînd, odată cu sechestrarea personalului, și la... închiderea magazinului.

Martorii au relatat că atacanții fuseseră așteptați de un autoturism vechi, condus de o persoană în vîrstă de circa 65 de ani. De astă dată lipsind momentele de groază care au caracterizat primul caz — cel de pe stradă, soldat cu vîrsare de sînge — martorii au putut reține valoroase semnalmente, atît ale grupului de infractori cît și ale mașinii.

O LUPTĂ CORP LA CORP

Colectivul nostru din cadrul Direcției judiciare, condus de maiorul Carol Deleanu și căpitanul Teodor Amuza, pe care-i secundam, a acționat operativ pe mai multe laturi, folosind efective largite. Astfel, cu toate că infractorii se despărțiseră pe drum după retragerea de la locul faptei, doi dintre ei, în mai puțin de zece ore, au fost identificați și prinși cu armamentul asupra lor — unul într-o stație de tramvai, cel de-al doilea la intrarea într-o sală de cinematograf. La identificarea lor ne-am folosit de «portretul vorbit», realizat pe baza semnalmentelor fidele furnizate de cetățeni. Cel din stația de tramvai a încercat să facă uz de armă, dar a fost imobilizat de către polițiști după o luptă corp la corp.

Primele cercetări au avut un caracter extrem de dinamic, întrucît se impunea operativitate maximă pentru a captura în timp oportun și

pe ceilalți trei complici. Și, în adevăr, am obținut datele necesare pentru arestările de rigoare. Totodată, s-a recuperat întreaga sumă furată și s-au obținut probe materiale, corpuri delictive. Cu toate că modul de operare nu era într-unul totuși identic cu cel din cazul Percepției, ne-am străduit să stabilim în anchetă dacă infractorii fuseseră și autorii primei tilhării. Pe lângă modul de operare și faptul că răufăcătorii acționaseră cu îndrăzneală tot în timpul zilei, am fost frapați și de alte coincidențe: numărul de membri ai bandeii (tot cinci!) și folosirea unui autoturism vechi.

Și, în adevăr, în urma unor cercetări meticuloase, s-a putut stabili că același grup săvîrșise și tilhăria din Delea Veche. Cea de-a doua surpriză ne-a oferit-o însăși identitatea lor. Bătrînul care conducea mașina era un inginer pensionar cunoscut pentru activitate dușmănoasă regiunii; șeful bandeii fusese maior de aviație, destituit din armată în anul 1948; cel de-al treilea — un fost negustor, iar ceilalți doi — infractori recidiviști, instigați de către primii trei. Așadar, diletanții, «intellectualii», fuseseră autorii morali, organizatorii tilhării.

Firește, nu totdeauna diletanții se îndelungă și cu jaful cu mîna armată. Uneori recurgeau la metode mai subtile. Să povestesc un caz interesant.

INCENDIUL DE LA MINISTERUL AGRICULTURII

Într-o noapte de toamnă mai multe mașini ale unei unități de pompieri se opreau scrișnind din frîne în fața clădirii Ministerului Agriculturii din Bulevardul Republicii. Ostașii au acționat cu rapiditate pentru localizarea unui incendiu: flăcările țigneau prin ferestrele de la etajul doi... Focul izbucnise în biroul casieriei, probabil chiar în interiorul casei de bani.

Ușa seifului a fost găsită deschisă, din actele gestiunii rămîniind neare doar cîteva fragmente. Primele cercetări, efectuate în comun de organele pompierilor și ale administrației, au condus la concluzia că infractorii, dispunînd de chei potrivite, au devalizat casa de

bani, fiind o sumă însemnată, apoi au folosit material inflamabil, provocînd incendiul, scopul evident de a distruge orice ură.

Am primit însărcinarea de a prelua afacerea din Bulevardul Republicii. Înainte de a elabora mai multe ipoteze de lucru, doream să întreghez pe casiera V.I. Vroiam, în special, să văd dacă ea ținea totdeauna cheile originale asupra ei sau dacă, prin natura atribuțiilor de serviciu ar fi putut oferi vreunui coleg — din neatență — posibilitatea realizării unor noi exploate mulaj.

Casiera a fost trezită din somn, iar cheile originale se aflau în posesia ei. Deoarece vîr de 56 de ani și profilul moral o îndreptățeau la oarecare considerație din partea noastră, gîndeam că ea ne va putea ajuta, în timpul acțiunii, prin furnizarea anumitor date.

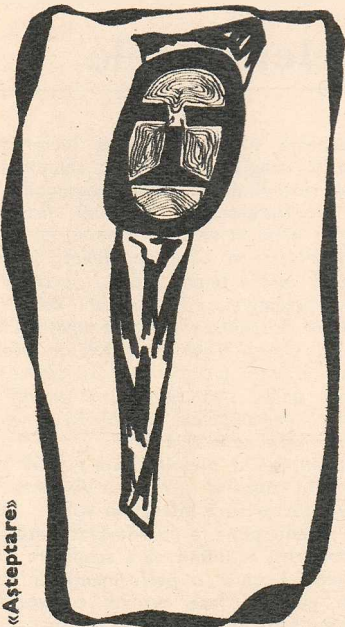
DOUĂ IPOTEZE

Pentru început au fost reținute două ipoteze: prima: autorul făcea parte din rîndul salariaților și, avînd o gestiune frauduloasă, a încercat să distrugă arhiva și anumite forme contabile, a doua, la fel de verosimilă: autorii erau afara instituției. Ultima ipoteză putea fi susținută, în mod paradoxal, chiar de raționamentul care a dus la elaborarea celei dintîi. Mai pe se putea presupune că inovații urmureau nedezorientate, împingîndu-ne pe urmele un presupuși gestionari frauduloși.

Cercetarea broaștei a demonstrat că necunoscutul autor a folosit cheile originale, într-unul din microscop nu s-a evidențiat nici o striație pe vocată de o eventuală cheie străină. Pornind de la această constatare, am fost tentați să acordăm mai multă atenție primei ipoteze, acea fiind legată chiar de casiera V.I. Este adevărul nu ne prea «încînta» o astfel de suspiciune despre care era greu de presupus că, la vîr și cu beteșugurile ei, s-ar fi putut deplasa rapid timp de noapte, între domiciliu, minister și înapoi.

Dumitru CEACANU
Lionel NIȚESCU

(Va ur...

«Așteptare»

Tușuri de Subășeanu Dan, elev, Piatra Neamț.

note despre o pictură adevărată

Mi-aș permite să fac câteva reflecții pe arginea vernisajului expoziției a trei tineri artiști plastici: Neagu Viorel, Răduță Ionel și Rențea Iulian, toți elevi în anul 4 Liceul de muzică și arte plastice din Ploiești.

Expoziția a fost o adevărată revelație prin stilul, unitatea și expresivitatea lucrărilor.

Acești artiști în devenire au făcut din lucrările expuse adevărate mesaje plastice ale unei sensibilități deloc stereotipe și epigonice, dovedind că vitalitatea și spontaneitatea lor se fereșc de unele aberații ale esteticii plasticii moderne.

O lucrare în ulei în care tensiunea dramatică este alăturată simțului responsabilității este «Drapelul roșu» (Răduță D.), imaginea picturală sobră, coerentă, echilibrată, în care nu este vorba de improvizării și nici de o goană după senzațional, făcându-se simțită și în uleiurile lui Neagu Viorel («Așteptarea», «Staționarea interzisă») și Rențea Iulian («Castelul de apă», «Sfârșit de februarie»).

Chețu Iolanda Cristiana elevă, anul 4 muzică,
Liceul de muzică și arte plastice — Ploiești

despre mine și despre alții

Sînt unul dintre pasionații cititori ai revistei «Flacăra».

Am avut plăcuta surpriză să-mi văd încredințate tiparului rândurile trimise redacției, căreia — cu destulă întârziere — îi mulțumesc. Ca în urma oricărei articole publicat într-o revistă, mai ales existînd acolo și cîteva «provocări» tacite la discuție, am primit multe scrisori în care eram solicitat «să-mi spun deschis părerea», să le spun corespondenților mei ceea ce n-am avut timp să vă destăinuiesc dumneavoastră.

Am răspuns cu promptitudine tuturor, și azi, datorită revistei, am o mulțime de prieteni la Arad, la Brăila, la București, la Craiova etc.

Citesc fiecare număr, fiecare problemă nouă ridicată de o scrisoare, urmarile ei: o adevărată polemică dusă între cei care au sau n-au dreptate.

Totuși, unii dintre noi ar mai trebui să știe de pildă că ELEVUL IDEAL este un fel de mecanicism irealizabil, cel puțin pînă în prezent. Sînt multe de discutat. Voi reveni.

Beckerette Marius-Adrian
elev, Tirgu Jiu

profesorii mari

Regretatul academician Grigore Moisil spunea că un adevărat elev nu este acela care are 10 la toate materiile, ci acela care este bine pregătit să infrunte urcușurile și coborișurile vieții. Un profesor asta trebuie să învețe în primul rînd pe un elev: să fie un elev adevărat — un om care învață la școală cum să învețe o viață întreagă.

Iar asta reușește s-o facă un profesor mare. Un profesor mare (există astfel de profesori) este acela care posedă ARTA de a se face iubit și respectat de elevii săi. Acela care știe să fie un bun psiholog, reușind să pătrundă în universul intim pe care îl oferă sufletul elevului. Profesorii nu lucrează nici cu obiecte, nici cu elevi. Ei lucrează cu suflete.

Pirvulescu Traian, anul 2 E,
Liceul «Ion Minulescu», Slatina

POȘTA CANDIDA

Băltărele Constantin, anul 1 A, Liceul industrial pentru construcții de mașini, Craiova. Frumos gestul de a fi ajutat pe colegul vostru Săninoiu Eugen să recupereze banii pierduți. Așteptăm și alte argumente, alte fapte care să ne convingă de ceea ce voi ați afirmat: că sînteți un adevărat colectiv.

Leana Panaite, anul 2 D, Liceul «Petru Rareș», Piatra Neamț. Citim: «Da, Geta, te iubesc mult, foarte mult, și aș vrea s-o mai aflu o dată pe această cale». A aflat-o, dragă Panaite, dar altceva, în afară de faptul că o iubești foarte mult pe Geta, nu mai ai să ne spui?

Stan Valentin C., anul 3, Liceul «C.D. Loga», Timișoara; Felea Geta, elevă, Liceul Tirgu Bujor, județul Galați; Daniela Dumitru, elevă, clasa a VI-a, Balș, județul Olt. În loc de poezii, care sînt așa cum sînt (adică nu prea bune), am prefera să ne scrieți... în proză; am prefera, cu alte cuvinte, să primim niște

scrisori adevărate despre viața voastră adevărată.

Coman Octav, elev, Liceul «Ioan Slavici», Panciu, județul Vrancea. Am fi vrut să vorbești mai puțin despre sport în general, și mai mult despre sportul care se face — într-adevăr, da? atunci, cum? — la școală în care înveți.

Al. Rîmescu, elev, Liceul nr. 1 Brașov. Cînd, pe unde și de la cine ai auzit că romanul de aventuri ar fi nociv tinerilor?!

inamicul public nr. 1 ?

Vă scriu pentru a mă lămuri dacă am dreptate în legătură cu ceea ce vă voi destăinui, și am să vă pun o întrebare cam lungă, sperînd că voi primi un răspuns.

Oare dragostea adevărată se poate vedea numai în filme? Păcat, este așa de zguditor adevărul și totuși este clar, pentru a iubi trebuie mai întîi de toate să fim actori și apoi noi înșine adolescenți adevărați. Este o absurditate ca dragostea să aibă legi întocmite, să aibă un scenariu și un text model care trebuie interpretat întocmai. Iar noi, noi cu gîndurile noastre geniale, care sîntem capabili să facem orice, tocmai dragostea n-o putem înțelege și cunoaște cu adevărat.

În viață avem prilejul să cunoaștem o infinitate de lucruri, unele mai interesante decît altele, dar dragostea ne presează gîndirea și spune: eu sînt tot ceea ce este mai important! Miraculoasa dragoste pe care noi o cîntăm și o preaslăvim în poezie devine inamicul public numărul unu al vieții noastre, ea ne pune față-n față cu semenii pentru a-i cunoaște mai bine, pentru a-i înțelege și a le da ascultare. De ce tocmai acest nobil sentiment ne fuge printre degete lăsîndu-ne nedumeriți?

Florin T. — elev, comuna Potcoava, județul Olt

ZI LICEILOR ÎN SLUJBA MALES'TAVIL SALE, TENISUL ROMÂNESC (13)

«la ilie, ordinea e întîi tenisul și apoi fetele»

Ilie ajunge în ultimul moment la Plzeň și, osit, pierde surprinzător la spaniolul Guerrero.

În R.F. Germania, Tîriac se pune încet-încet picioare. La Hamburg îl întrece cu 6-0; 3-6; 6-1 pe unul dintre cei mai buni tînători din lume, sud-africanul Drysdale, și este greu, un tur mai tîrziu, meciul cu australianul Hewitt. Pîlci îl învinge din nou la München. În primul concurs din Austria, de la tzbuchel, joacă deja mult mai bine și după ce elimină pe Lal, Fletcher este învins de arbitri r-o finală dramatică, în care i-a trebuit o figură minge pentru a-l bate pe Bungert. La rtschach, în Tirol, Ion atinge forma sa maximă. Cîștigă o nouă finală cu Gulvas 6-4; 10-8; 9-7. anul «Osterreichische Volkssrimme» comenză: «Jucătorul român a dat dovadă de o să înaltă și de o perfectă stăpînire a tacticii lui. El nu a lăsat nici o șansă redutabilului adversar, maghiarul Istvan Gulyas».

La dublu, Ion și-a schimbat partenerii de la concurs la altul, iar la întoarcerea sa acasă ea să-mi spună:

— După finala de la Roland Garros nu mi-a plăcut cum joacă nici Bungert, nici Hewitt, și Taylor. Ilie s-a mai antrenat?

— În fiecare zi cu Petre, Bosch, Costel, am dat și eu de cîteva ori cu el.

— Joacă bine?

— E greu de spus, fiindcă nu prea am avut concursuri, dar în orice caz am observat că simba din ce în ce mai bine ritmul.

— Serviciul?

— Am făcut tot felul de exerciții cu el. Am s-o scîndură pe linia de fund pentru greșeala picior și acum se ferește să mai calce în teren.

— Aruncă tot așa sus mingea?

— Nu. Și cred că am găsit greșeala. Acum aruncă mingea ceva mai devreme și are mai mult timp să facă mișcarea de lovire. Eu însă nu mă bucur încă. Știu că el prinde foarte repede, dar își stabilizează greu deprinderile.

În luna septembrie, lumea bună a tenisului se duce ca de obicei la Forest Hills. Încercăm să organizăm un concurs internațional la București. Răspund invitației noastre, printre alții, campionul Austriei, Pokorni, italianul Majoli, australianul Howe, Helga Schulze (R.F.G.) și Jeannine Liefrieg (Franța). În semifinală, Ilie este condus cu 5-2 de Majoli, dar cîștigă totuși în două seturi 7-5; 6-4. Iar Ion trece de Pokorni mai greu decît ne așteptam 8-6; 4-6; 6-3. La dublu, Tîriac și Năstase devin campioni fără dificultate.

Finala de simplu, care prilejuiește întîlnirea lui Tîriac cu Năstase, este așteptată cu interes. Gogu Viziru pronostichează în dreapta și-n stînga: «Cîștigă Ilie. În cel mai rău caz în cinci seturi. Eu știu ce înseamnă să joci atîtea săptămîni la rînd. Ion are plumb în picioare».

Începe jocul. Tîriac impune un ritm lent. Năstase îl acceptă. Se joacă cu mingi lungi și înalte. Ion îl poștește pe Ilie să riște. Ilie e prudent și rămîne pe fundul terenului. Se profilează un joc de uzură. Ion sesizează pericolul unui astfel de joc și forțează. Ilie parcă știe dinainte unde va veni mingea, pasează fulgerător și conduce cu 5-2 în primul set. Lumea îl aplaudă cu frenezie. Ion nu cedează, cîștigă două gHEME la rînd. La 5-4, o minge dubigasă. Arbitrul i-o acordă lui Ilie. Ion vrea să protesteze, arătînd locul unde a căzut mingea. Din tribună se aud cîteva voci: «Lasă-i iordanele, Tîriac. Arde-l Ilie, că și-a luat-o-n cap». Arbitrul

nu schimbă decizia. Tîriac cîștigă totuși ghemul, 5-5 apoi 6-6. Ion face dublă greșeală la un punct foarte important. Lumea aplaudă. Ion nu scoate o vorbă, dar acum nu este numai oșobit, ci și supărat. Ilie cîștigă 8-6. În setul doi, Ion conduce o singură dată cu 3-2. Însă Ilie joacă excepțional și... 6-4. La 5-2 în setul trei, Ilie pare să-l fi ingenunchat complet pe Ion, care e tras la față, umerii îi sînt căzuți, numai ochii par a mai spune ceva. «De ce acum, de ce aici și de ce așa? Nu se poate, trebuie să mai încerc!» Un sfert de oră mai tîrziu lui Ion îi mai trebuia o minge ca să echilibreze scorul. Ilie însă este scilpitor. Arbitrul anunță rezultatul final. Ion și Ilie își dau mînă pe față lui Ilie nu se vede nici măcar un zîmbet. Costică Chivaru, cel de la care Năstase a învățat alfabetul jocului, intră pe teren să-i îmbrățișeze elevul.

Lîngă panoul unde se afișează rezultatele, doi spectatori discută:

- În sfîrșit, si-a găsit și Tîriac nașul.
- Da de unde. Năstase nu e mai bun încă,
- Aiurea, i-a dat 3-0, și i-a întors în loc de cîteva ori pe îngîmfatul său de ziceai că i se înnoadă picioarele. Ce mai încolo și-ncoace, Ilie e mai bun. Tîriac cînd era ca el nu juca așa bine.

— Nu juca așa bine? Atunci să-ți povestesc eu cum juca Tîriac la 20 de ani. Era pe vremea lui Gogu Viziru, prin '58 sau '59. Venise lume de nu mai încăpea nici pe acoperișul caselor aștepta din jur. jucam cu Noua Zeelandă. Tîriac l-a întîlnit în meciul decisiv pe unul Ottway, care se antrena toată ziua cu australienii.

— Și a cîștigat?

— Mamă, ce l-a bătut. Și ce servicii, se făcea mingea ou, nu alta.

— O fi jucat el bine, dar acum a îmbătrînit.

— A îmbătrînit? Are 27 de ani și dacă și-aș spune că numai anul acesta i-a bătut pe Gulyas, Davidson, Drysdale tot n-ai înțelege despre ce e vorba. Eu, măi frate, astora ca tine, de nu se pricepe decît la fotbal, nici nu le-aș da voie să intre pe poartă. Ce-i aia arde-l Ilie că și-a luat-o-n cap? Acum cîțiva ani cînd îl bătea pe Segal toată lumea «Tîrelu în sus, Tîrelu în jos» și acum «arde-l Ilie». De ce?

— Dacă băiatul e mai tînr...

— Tu nu știi, dar în Cupa Davis ne trebuie

doi și dacă-s ai noștri și sînt buni de ce să nu ne purtăm frumos cu ei.

În vestiar se vorbește în șoaptă. Tîriac iese primul, salută cîțiva cunoscuți și pleacă grăbit. Într-un grup de ofițeri. Gogu Viziru comentează jocul. În sfîrșit, apare și Ilie. Poartă un pulover alb și o cămașă roșie, primite la Londra de la firma Fred Perry. Un colecționar de autografe îi întinde indicatorul o hîrtie și un creion.

— Mulțumesc, mulțumesc mult, domnule Năstase.

— N-aveți pentru ce, răspunde Ilie, vrînd parcă să spună: «Ce mare serviciu v-am făcut de-mi mulțumimți atât!»

— Un autograf luit astăzi de la învingătorul lui Tîriac peste cîțiva ani e aur nu altă.

— Ilarie, vino aici!, îl strigă Gogu Viziru. Ilie se apropie, salînd respectuos.

— Știi, tovarășe comandant, Ilarie are stilul meu — perorază Gogu Viziru. «Scurtele de la mine le-a învățat. Cu astea îl băteam eu pe Carulius».

— Așa-i, Ilie?

— Așa-i, tovarășe comandant, dacă spune nea Gogu.

— Poate ar trebui să facem ceva pentru el, să-l punem pe lista celor care au nevoie de casă, că s-a făcut băiat mare și tot cu nepotu-su stă în cameră, continuă Gogu Viziru.

— Miine, poimîine se însoară, intervine Chivaru rîzînd.

— Te însori, Ilie?

— Nu, tovarășe comandant, glumește nea Costică.

— Dar tu de fapt unde stai?

— Păi stau acasă, dar sîntem mulți, nu prea avem loc și atunci stau și pe la sora mea cea mare, în Drumul Taberei.

— Măi, Gogule, dacă are și casă, frumușel cum e, să nu se apuce de prostii.

— E băiat cuminte, tovarășe comandant. Garantex eu. La Ilie, ordinea e întîi tenisul și apoi fetele.

Ștefan GEORGESCU

(Va urma)

caietele princepelui (3)

Aflate la cel de-al treilea volum, *Caietele* dezvăluie tot mai mult intențiile autorului și tind să-i configureze un portret intelectual. Este dealtfel legitim să ne întrebăm asupra finalității acestei culegeri de citate, stufoasă, animată din când în când de portrete și aluzii, cu otravă din spișeria pamfletarului Eugen Barbu. Notele de laborator sînt în general menite posterității, după cum citatele izolate din context corespund vârstei școlare, fiind mai târziu înlocuite cu meditația îndelungă pe pagina cărții și cu apropierea sa în termeni personali. De aceea, probabil, *Caietele* au stîrnit o anume reticență, perceptibilă în atitudinea criticii profesionale, care nu le-a scrutat cu atenția cuvenită.

Mi se pare însă că nu trebuie să luăm de bune toate afirmațiile autorului, ci să căutăm sensul implicat în însăși structura cărții, lată, chiar în micul preambul al celui de-al treilea volum, Eugen Barbu scrie: «Să ne înțelegem: puțin cite puțin, colectarea aceas- ta deznădăjduită de date, ținînd să epuizeze o problemă, aceea a ezoterismului, tinde să devină o operă independentă, un manual profesional». Autorul comite o exagerare, presupunem conștientă, fiindcă nici una din operele fundamentale ale ezoterismului nu este citată direct și nu a fost consultată, pînă acum, în ediții de referință. Toate considerațiile au fost spicuite din lucrări despre fenomenele descrise, adeseori lipsite de autoritate științifică sau «canonică» în domeniul respectiv. Am să dau un singur exemplu, edificator. Practicile ezoterice tibetane au exercitat o mare fascinație asupra multor artiști, mai ales că erau însoțite de versurile lui Milarepa și de formulele incantatorii, acele *mantra* renumite, încărcate de mister și de poezie. La noi, Călinescu a citit lucrările orientalistului italian Tucci, dînd indicații sumare asupra mai multor ritualuri. Pe de altă parte, ordinea cavaleriești musulmane, sufiții, sau tehnicile de obținere a stării de grație, *sunnyata* la indieni, *satori* în buddhismul zen au constituit piinea multor călători și oameni de știință amatori. Zen-ul mai întîi, în deceniul al șaselea, și mai târziu Yoga erau pe buzele tuturor pricepuților și nepricepuților. A te referi la ele presupune însă cunoașterea textelor fundamentale, care există astăzi în limbi moderne, cu tot aparatul necesar înțelegerii. Pentru textele tibetane avem colecția Evans-Wentz, tradusă de Lama Kazi Dawa-Samdub, unde găsim și *Cartea morților, Bardo Thodol*, cea comentată de un mare psiholog, Carl G. Jung, într-un text faimos, dacă tot vrem un punct de vedere serios asupra ei. Găsim acolo, de asemenea, *Yoga tibetană și doctrinele secrete, Cartea tibetană a marii eliberări* și biografia lui Milarepa, *Jetsün-Kahbum*. Poeziile lui Milarepa sînt traduse și adnotate astăzi de Garma C.C. Chang, tantrismul este studiat de Agehanda Bharati și de John Blofeld, pe urmele lui Arthur Avalon. *Tripitaka* chinezească a fost publicată, în text bilingv, de Wiegner, într-o carte foarte rară, pe care ne bucurăm să o avem sub ochi. *Shobogenzo* al maestrului Dogen sau *Sho-do-ka* al lui Yoka Daishi, dealtfel un splendid poem, au fost traduse în franțuzește. De ce să mai cauți atunci apa de ploaie teozofică a doamnei Annie Besant sau cutare autor de mîna a șaptea? Răspunsul este ușor de dat. Pentru că Eugen Barbu nu se interesează de fapt să epuizeze problema, nici să dea un manual profesional, ci să recreeze atmosfera din jurul unor asemenea preocupări. El nu este un erudit, și nici chiar un simplu pasionat al acestor probleme, ci un autor în căutare de elemente mai puțin obișnuite pentru cărțile sale. Altfel nu pot să-mi explic de ce, în loc de considerații adiacente despre *Talmud*, ni parcurge însuși textul acestei cărți, ca să-i spunem așa, de pildă, în traducerea mai nouă a lui Reinhold Mayer de la Tübingen. Merită să fie studiate încercările de codificare din evul mediu, de la Maimonide la

Moise Isserles ș.a.m.d. Preocupările autorului nu sînt însă nici măcar de informare, ci de atmosferă. Eugen Barbu este sută la sută scriitor, puțin nevrozat de acuzația de incultură, care i s-a adus pe nedrept, în urmă cu mai mulți ani, și de aceea ostentativ, dorind să-și etaleze lecturile. Dincolo de împrejurararea evocată, în *Caietele Princepelui* se află truda reală a unui scriitor de o mare conștiinciozitate, laolaltă cu neliniștile, cu bucuriile și cu amărăciunile sale. Condiția de jurnal, chiar fictiv, i-a impus o sinceritate a tonului și o fervoare estompată în romane.

Caietele Princepelui aparțin pamfletarului și moralistului Eugen Barbu, în primul rînd. El vrea să arate scriitorului tînăr că munca literară este dificilă și că presupune răbdare, adăstare în bibliotecă, respect pentru efortul celorlalți și conștiința că lumea nu începe de la tine. Cuvîntul potrivit este căutat în graiul dulce al scriitorilor din vechime, obsesia unui final de nivel durează ani în sir, iar titlul suprem la care aspiră un mare scriitor este de a se situa în continuitatea unor eforturi culturale. Evitînd formulările explicite, lecția *Caietelor* este una de modestie și devotament față de literatură. Sub maldărul de fișe al celor trei volume publicate pînă acum se află o viață de om, și de aceea se cade să ne apropiem cu emoție de laboratorul scriitorului.

În al doilea rînd, ca și pînă acum, al treilea volum al jurnalului oferă chei pentru înțelegerea operei și pentru descifrarea conduitei autorului în viața publică și literară, ceea ce prezintă mare importanță din perspectiva criticului și istoricului literar. Pasiunea lui Eugen Barbu pentru ezoterism trebuie pusă pe seama convingerii sale că în lume se potrece ceva mai greu de văzut cu ochiul liber și că numai arta cuvîntului viu este capabilă să discearnă adevărul. Dacă există o reală practică ezoterică, pe care autorul *Princepelui* să o cunoască într-adevăr, aceea este însăși literatura, văzută ca posibilitate magică de a cunoaște lumea. Glosarele numeroase, șirul nesfîrșit de cuvinte reprezintă tocmai treptele către adevărul cuvîntului irepetabil. Nimic n-ar fi mai fals decît să ne lăsăm furaja de informația aglomerată de Eugen Barbu. Noi trebuie să-l căutăm pe scriitor, și el se află în pasiunea formulărilor, în aspirația spre cuvîntul unic, a căruia frumusețe să deschidă cerurile. Eugen Barbu este nepăsător la valoarea informației și la autoritatea unui autor, dacă în sutele de pagini ale cărții se află măcar o singură întorsătură de frază reușită. «Adevărul» cuvîntului prețios îi răsplătește truda îndejuns. De asemenea, mulțimea de frumuseți a lumii creează unda de tristețe perceptibilă în tot ceea ce a scris Eugen Barbu. O melancolie adîncă se află în cărțile sale, depășită prin activism, printr-o voință de realizare, întărită parcă de fiecare constatarea a vremelniciei lucrurilor. Se întîmplă ca tocmai contemplativii să fie mai dinamici, exemple se găsesc în școlile de înțelepciune atît de iubite de Eugen Barbu. Paginile jurnalului de la Poiana aduc însă cufundarea în singurătate, amintirea multelor rătăcîți ale lumii și privirea lor de sus. Există o detașare în rîndurile lor, ca o prevestire de calm fără sfîrșit. În liniștea munților din jur, totul apare ca o joacă dizgrațioasă, luptele literare devin penibile, iar confrății lipsiți de interes.

Caietele Princepelui trebuie citite cu pregătirea de spirit necesară, pentru a comunica mesajul lor adînc de frumusețe și de încredere în cuvînt. Orice altă atitudine este neavenită, și n-o să studiezi ezoterismul după ele, după cum gîo să afli lucruri solide despre sistemul kantian din *Ultima noapte de dragoste* a lui Camil Petrescu sau din jurnalele scriitorilor, oricît de preocupati de filozofie ar fi ei. În felul lor, *Caietele* sînt o carte unică și plină de lucruri rare. Totul e să ai răbdare de a le căuta și a le găsi.

Aurel-Drăgoș MUNTEANU

nicolae motoc: elementele

O poezie făcută, greoaie, afectată adună Nicolae Motoc într-o recentă carte a sa: *Elementele*. Neavînd ce ne comunica, în lipsă de idei, autorul recurge exclusiv la recuzita unui vocabular presupus de el eminent poetic («nevăzutul respiră într-un cristal de nisip», gong solzos», «adure-roasă ogivă de singe albastru», «înălțături de nălciriri», «unde pietrele, somnul/ lor nelovit de flăcări/ de valuri, nerănit de umbre de aripi», «pulberi de schele în ruina neubirii», «șiraguri de goluri ce plutesc între valuri», «iată, îmi pun un ochi deschis/ pe gura ta roșie» etc., etc. ...) Și astfel se iscă un torent de cuvinte (de «sunete», ar spune autorul) goale de sens și, în ciuda unor voite frumoase potriviri, văduvite de orice sugestie.

După atît cit am putut descifra din păienjenșurile vorbelor, am dedus că autorul ar intenționa o definire poetică a unor «elemente» naturale precum frunzele, simburile, șarpele, vulturul, copacul, crinul, vinul, feriga, gulful, valul, țărnul, insula, marea etc. Dar totul eșuează în verbalism, încît pînă la urmă nu se poate sesiza nici mobilul și nici finalitatea poemului ca, de pildă, în *Ochi: «adîncul orb atîrnă de firul/ de nisip;/ țărnul cuminte, însă, mă ține/ ferecat cu lacăte de crab/ și ajung pînă la mine/ decît umbre de valuri;/ în ele-i chipul meu, al Mării?/ al ei și să n-o văd,/ mai aspră/ nu-mi poate fi pedeapsa;/ închis/ de cînd veghez și necuprînsă/ mă cuprînde,/ am început să-i aud chipul;/ sunete/ își aruncă înspre mine valuri,/ sau eu cobor pe trepte largi/ de sunete?/ și prin ce-s sunete/ dacă au un ochi/ care-n adîncul lor este albastru?/ și ce-i albastrul/ din ochiul nevăzutului?»*

Veleitar al scrisului neapărat frumos, dar fără simțul cuvîntului, Nicolae Motoc îm-

perchează silnic vocabulele. Metafora greoaie, imagismul plat, fără semnificații totul rezolvîndu-se într-o rostogolire îgol a cuvîntelor. Ca, de pildă, în *Crin* «săgeți, alese în vestiri de iubire, nu ne- a atins tînta/ și-am căzut pe pămînt;/ în ran- vîntului/ umbre tinere, rezezi,/ ne caută o chip;/ prelungim, alb,/ un ochi deschis adîncuri/ de spaimă și vis/ și ne regăsim încr- menite, clare/ efigii de sunete în soare miini,/ în slavă picurdăm otravă;/ din carne tăcerii/ parte, strălucim într-un triumf/ moarte;/ degete-petale,/ îmbrăcăm lumea/ atingeri vechi ca în zale...»

Bineînțeles că piesele citate nu sînt ac- dente în sumarul cărții, prolixitatea lor fiind caracteristică întregului volum. Aut- rul, putem spune, e un adevărat virtuoz al combinării, la infinit, fără acoperire a c- vintelor. E chiar o performanță, în ace- sens, ceea ce face autorul cu vocabu- «sunetul» găsită dealtfel iritant aproape fiecare bucată și în asociații care de care n- arbitrar: «sunete de moștenire», «sunete turnuri», «cine dăruiește gurii mele sunete- trecere înaintea ta?», «spun sunete des- sunete», «ne rugăm cu sunete ca buzele/ nu-și amintească sunete», «ochi de sunete «o rană de sunete», «ciorchini de sunete «miri ai unor urme străvechi de sunete «pridvorul unui sunet» etc., etc. ...

Act pur de grafomanie. *Elementele* găsit totuși o editură (Eminescu), care le- tipărit somptuos, într-o excepțională hai- grafică, cu o copertă de zile mari (Vict- Pavel). Gest care, fără îndoială, trebu- destinat unei alte cauze decît cea de fa-

Traian STOIC

OPINII

scriitorii noi și argumentele de culori contradictorii

Adevărat ce susține Mircea Iorgulescu în numărul pe februarie al revistei «Convorbiri literare»: lansarea unei generații de scriitori nu poate fi considerată, mecanic, rezultat al lucrării unei simetrice generații de critici, solidarității de generație, «destul de puțin literare» (noi credem că poate fi și literară o asemenea solidaritate), preferîndu-i-se îndeobște o «solidaritate întru valoare».

Dar, luînd mai departe în discuție o opinie potrivit căreia scriitorii mai tineri n-au beneficiat de o critică a lor, adică susținerea lor nu a căpătat o expresie teoretică, autorul articolului intitulat «*Critica tînăra și scriitorii noi*» se întrebă dacă nu e cumva foarte exagerat a se vorbi despre «expresia teoretică» a acestei «susțineri». Nu este exagerat și nici foarte exagerat, vom spune, datorită chiar acelei ignoranțe prin uniformizare, idee la care M. Iorgulescu însuși apelează pentru a arăta cum «în mod contrar celor mai optimiste speranțe, timpul nu a vrut sau nu a putut opera, singur, o selecție despre care se tot vorbește de aproape trei decenii. În mod fatal, apariția unor scriitori de reală valoare ducînd doar la lungirea înșirărilor de nume în articolele cu caracter bilanțier».

«Evoluția de necontestat a literaturii noastre nu a adus cu sine, fapt paradoxal, și o firească modificare a ierarhiei valorice (aceasta fiind și rămînînd quasi-inexistentă)».

Dacă evoluția literaturii noastre este de necontestat, ne întrebăm cum am mai putea admite, concomitent, ideea unei imobilități (fie și relative) a ierarhiei valorice. Parcă și în cazul literaturii evoluția devine incontestabilă în urma esențialei și fermei funcționări a principiului *valoare*, nu?

Dar ce spune M. Iorgulescu mai departe? «*Aparenta lipsă de interes pentru scriitorii noi este în fond un fapt de viață literară normală*». (!)

«*Pentru că debutanții nu sînt nici respinși și nici ignorați*». (!)

În sfîrșit, explicația:
«*Ei sînt priviți ca scriitori și nu ca tineri,*

ca realități și nu ca virtualități».

Ne întrebăm ce-și mai poate dori scriitor (tînăr) cînd «lipsa de interes» care este primit e numai «aparentă», reprezentînd un «semn de prețuire și disimulată și de încredere».

Așadar, dumneavoastră, scriitorii «de re- valoare» (dar «noi»), dumneavoastră, ale căror nume nu duceți decît la «lungir înșirărilor de nume din articole cu caract bilanțier» — fiți liniștiți, sînteți nu *virtu lițiți ci realități*, adică scriitorii adevăra adică scriitorii de valoare, deși valoarea după anumite păreri — arată ca mecan- mul unei mori în care zadarnic bagi gr- de cele mai diverse soiuri: iese același de făină din care nu se poate prepara de- un singur fel de aluat pentru un singur- de piine.

Și totuși, nu! Cine zice nu? Chiar M. I- gulescu, afirmînd că prețuirea (adevărat și încrederea (sinceră) ce se acordă scriit- rului tînăr are loc «mai ales atunci cî primirea de scriitori noi este dublată de- vizuirea celor consacrați».

Două lucruri sînt aici. Dacă nu ar fi m- ales, putem înțelege că prețuirea de ca- era vorba s-ar întîmpla și în condiții- absenței sentimentului și justificării (te- retice) a valorii. Ceea ce rămîne de disc- tat. Adică discutabil.

Și — luînd textul așa cum este: cu m- ales — dacă apariția scriitorilor noi duce «revizuirea» celor «consacrați», ne într- băm cum se face această revizuire în co- textul faptului paradoxal al unei lipse de- modificării în scara de valori?

Ori e albă, ori e neagră.

Ori se modifică ceva, ori nu se modifi- nimic.

Pînă una-alta, logica nu trebuie să ai plămînii arși și nici ochii vopsiți cu pensu- muiat, la întîmplare, în argumente de cul- contradictorii.

Dumitru ELIAȘ

Vlădescu Gabriel

**luați culorile, copii,
și jucați-vă!**

Rememorez începutul, acea primă oră nemaipomenită. După ce le-am dezvoltat «secretele» materialelor, i-am invitat să se joace (da, da, să se joace!) cu puncte de culoare, să le alăture, să le suprapună, să le amestece... Mai apoi, așa ca din întâmplare, i-am îndoit unuia hîrtia peste câteva puncte proaspăt grupate.

— Ce frumos! Un fluture!! Uimirea, strigată, electrizează toată clasa.

— la să văd și eu! Să vedem...
Arăt «descoperirea» repetind și eu cu e
«Foarte frumos!»

— Să facem și noi!...

La sfîrșitul orei, pe toate băncile, o mare de fantasmă în cele mai neașteptate combinații de culoare — pentru mine; pentru «creatorii» lor, poate, fluturii pe care visă aievea să-i prindă. În orice caz, aveam constat că aceste fericite forme întimplătoare le ațîțaseră imaginația și le declaraseră pasiunea de a cerceta, de a realiza. Întîmplarea provocată și dirijată cu mijloace adecvate are de altfel un rol aparte, «agent», de factor activ în elaborarea creației propriu-zise. Cu atât mai mult în stabilirea potențelor creatoare ale copiilor.

Am renunțat de mult la dogmele unor programe anacronice, care considera matematica — în accepțiunea ei literară — drept conținutul specific al activităților plastice din școala de cultură generală. În ceea ce mă privește mă preocupă nu atât și nici primul rînd subiectul, ci elementele de limbaj, acea «morfologie» și acea «sintaxă» artelor cu ajutorul cărora să poată trece fiecare elev, fără excepție, dincolo de așteptările vizualului, tactilului. O fac din aproape în aproape, practic, descifrînd în preună. Nu punîndu-i deci să redea «exact» obiectele reale, ci îndrumîndu-i să desepere și să extragă. Mijloace? Element plastice: punctul, culoarea, valoarea, linia, forma plană, forma spațială. Nu imită natura de afară, ci scormonind structurile sensibile, calitățile expresive ale celorlalte, proprii. Si nu cu creionul «unealtă» inhibitoare, uneori pentru o viață întreagă, ci cu pensule și cu culori în apă. La vîrstele grădiniței și ale primei clase primare culoarea e totul, și linia, prinderea a formei, și ornament, și suprafață și spațiu...

— Fata mea e într-o V-a și nu știe să traseze o linie «ca lumea» — îmi spunea un părinte necunoscut, vădit iritat că se apropia de sfîrșitul anului școlar, dar profesorul de desen nu se arăta nici puțin îngrijorat. Ce nu s-ar nămi de arte plastice? nu adusesese, cum se mai obișnuiește, o oală de un măr și să le spună: «desenați-le exact așa cum se văd!» Eu știu, continuă interlocașul meu, că profesorul îmi cerea să «reprezint» cu creionul, să redau deformările, micșorările perspectivei așa cum se văd să colorez iarba cu verde, cerul cu albastru...

Ce era să-i răspund? Că-mi atrăgea atenția asupra unor «exerciții» inutile în raport cu nevoia exersării facultăților creatoare de fapt toți sîntem, din copilărie, victime unei educații estetice și artistice care consideră perspectiva teoretizată de Renaștere și toate acele lucruri exacte și cuminți care le-a impus apoi academismul de la începutul secolului. Că teama de a nu deforma, de a nu deforma un contur, de a nu folosi culorile deosebite pentru că... se «murdăresc», le veștejește și le trunchiază sufletul, le închistează și le deformează plastică?

Oare elevii mei, mai mici sau mai mari, deveniți la rîndu-le părinți, vor avea grijă de grijă de grijă, de pretenții absurde? În orice caz, de un lucru sînt absolut sigur: că în fața unor opere nenarative și nedescriptive nu vor întreba: «Ce reprezintă această...»

Îmi trec prin minte frînturi și scene din copilăria mea descolțită, din timpul războiului, de «profesorul» topograf care a stabilit bunicii mei. El mi-a arătat prima dată niște miraculoase sticlucă cu un lichid colorat despre care aveam să aflu că se cheamă «colorant». Simt parcă și acum mirosul acela înțepător al urmelor lăsate de un bețișor cînd drept «pană» pe un desen în creion descolorat spuse că-i «extraordinar». Cît de mult a însemnat aceasta în viața mea? Cuvîntul acela...

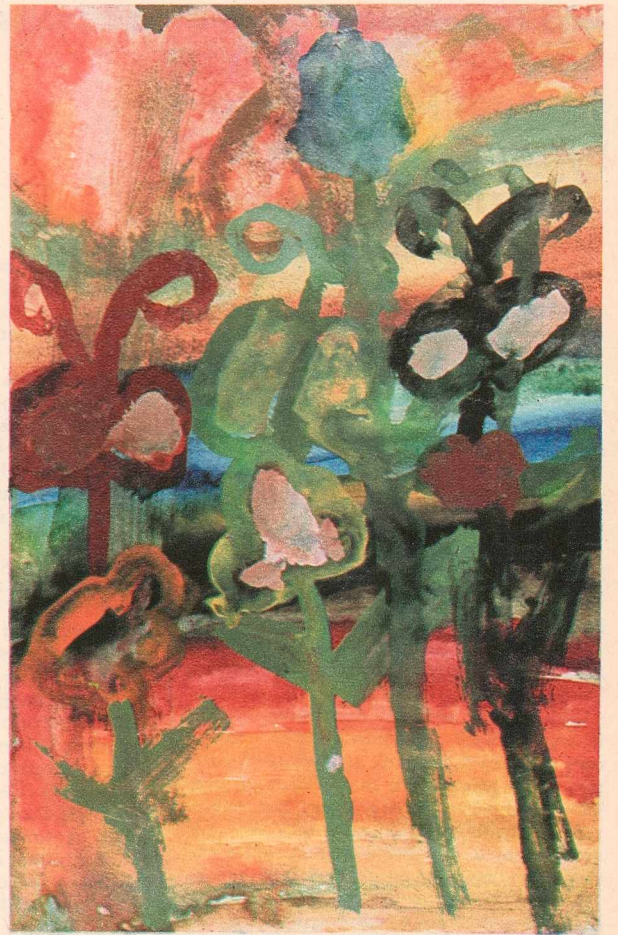
Mă întorc cu gîndul din nou la cei mici elevi ai mei despre care știu că o dată pe săptămînă, în clipa aceea cînd trebuie să apar în clasă, privesc toți într-un singur rînd să se deschidă ușa și ei, în picioare, să botori, să-mi spună rîspicat și în cor «bună dimineața». Iar eu să-i îndemn ca de obicei — Jucați-vă, copii, cu culorile, liber, nici o teamă! Cît mai sînteți copii!

Profesor Ion N. ȘUSA
Școala generală de 10 ani nr. 1
Bucur

Stan Valentin

Bota Silviu Florin

Nan Mihaela

chelia nu este un defect fizic

Tratamentul cheliei trebuie aplicat precoce și susținut și sub îndrumarea directă medicului, putându-se astfel întârzia mult instalarea alopeciei și apariția unei forme grave. Tratamentul general nu pare a influența prea mult mersul bolii.

Astfel, unii autori au recomandat tratamentul cu extracte hipofizare (Gonacor) sau Sintofolin în comprimate care dau însă rezultate mediocre și unele inconveniente. Mai nou s-au preconizat hormoni anabolizanți și anticoncepționale.

În formele grave, cu evoluție rapidă, se pot administra preparate cortizonice, în cure scurte și doze medii. Ca tratament patogenetic, antiseboreic și tonic se recomandă Panțotenat de Ca, Romavit, vitamina A, D₂ etc. unele medicații ce conțin fier, cupru, calciu, fosfor, acizi aminați; metionin, folcisteină etc.

Ca sedative și calmante se recomandă: Pasinal, Levopromazin, Bergonal etc.

Tratamentul local e mai activ și mai eficient cu condiția de a fi aplicat luni și ani de zile, în cure de 1—2 luni, cu pauze egale, reușindu-se a se obține nu numai o încetinire a ritmului de cădere a părului, ci și o regenerare satisfăcătoare.

Tratamentele locale influențează foarte bine seboreea, duc la înlăturarea mătretii și la calmarea pruritului, ce sînt foarte adesea asociate alopeciei. În acest scop se folosește sub diverse forme de administrare, ca medicament specific antiseboreic, în primul rînd sulful și mai ales în loțiuni degresante, pe bază de alcool, eter, acetonă, ce sînt solvenți ai grăsimilor. La aceștia se pot adăuga și alte substanțe active cu rol exfoliativ (acid salicilic, re-

zorcină) sau cu rol excitant, vasodilatator (pilocarpina, nitratul de potasiu).

O acțiune stimulatorie asupra creșterii firelor de păr o au și preparatele locale de hidrocortizon și derivații acestuia.

În afara loțiunilor se pot aplica și unguente și pomezi. Loțiunile se aplică zilnic sub formă de fricțiuni pe cărări, iar pomezile prin masaje pe pielea capului. Spălarea părului se face o dată pe săptămînă, folosindu-se săpun de toaletă, cînd părul este uscat, sau săpunuri cu sulf, lehtiol sau șampoane pentru păr gras, cînd alopecia este asociată cu seboree.

Spălarea părului se poate face și cu un bromocet.

Mai recent, unii autori străini au obținut rezultate bune, care par paradoxale, prin aplicația zilnică timp de 6—12 luni a unor pomezii cu propionat de testosteron 1%, care local are o acțiune de stimulare a bulbilor piloși incomplet evoluți. S-au obținut rezultate bune chiar în alopeciile vechi. Se pare că acesta ar fi cel mai eficient tratament al cheliei în prezent.

S-au încercat și unele procedee chirurgicale, fie pentru obținerea unei mai bune laxități, fie pentru ameliorarea vascularității pielii din regiunea cheliei. De asemenea, în scop estetic, s-au încercat autoplastii cu mici lambouri transplantate din regiunea cu păr a pielii capului spre a corecta zonele de chelie.

Toate aceste procedee sînt însă departe de a fi intrat în practica curentă.

Conferențiar doctor
Alexandru COLTOIU

BREVIAR MEDICAL

ASTENIA DE PRIMĂVARĂ

La începutul primăverii, odată cu razele biruitoare ale soarelui, cînd — vorba românilor — «sufletul trebuie să-ți ridă», există oameni pe care primăvara îi intristează subit. În special cei suferinzi de tulburări neurovegetative par a fi extrem de sensibili la schimbarea bruscă de vreme. Aceste fenomene meteorotrope se manifestă sub diferite forme: oboseală, insomnii, depresii psihice, incapacitate de muncă, anxietate, amețeli cu vîjîituri în urechi, greață, vărsături etc.

Ce-i de făcut pentru a evita asemenea tulburări la început de primăvară? Mai întîi și întîi să ne obișnuim organismul cu soarele și cu aerul proaspăt. De aceea gimnastica, sportul, turismul sau — cel puțin — mersul pe jos de la slujbă spre casă și, dacă se poate, o plimbare de 1—2 ore într-un parc sau la șosea, imediat după-masă, vor prileji un contact mai larg și sistematic al organismului debilitat cu soarele dătător de sănătate. Este necesar apoi, cel puțin pînă la apariția primelor fructe primăveratice, să revitamizăm organismul nostru carentat, compensînd relativa sărăcie a vitaminelor naturale (verdețuri, salate și fructe) cu vitamine sintetice, în special vitamina C200 4—5 comprimate zilnic, vitamina A 3 drajeuri/zi, vitamina B13cpr/zi și Electovit 3 cpr/zi. Copiii sau tineretele mame, care au născut de curînd, pentru a preîntîmpina fenomenele de rahitism sau osteoporoză, vor lua în plus Gluconat de calciu cu vitamina D2 (granule) și Remineron, o cură de 1—2 luni.

CARIA DENTARĂ

Organizația Mondială a Sănătății a înscris caria dentară printre cele 10 flagele care amenință omenirea. Între starea sănătății omului și bunăstarea dentiției sale există o legătură directă. Caria dentară cea mai obișnuită este cauzată de microbi. Ea este o deteriorare progresivă care începe printr-o gaură uniformă la nivelul dintelui, pătrunzînd ulterior tot mai adînc, pînă ajunge să atace pulpa dentară și canalele aflate în gingie. Trei factori determină apariția unei carii și pe aceștia îi vom examina pe rînd:

1) *Teratul*. Există o predispoziție la

carii, asemănătoare cu aceea la diabet și reumatism. Predispoziția este atît de răspîndită încît 85% din populația unei țări suferă de această afecțiune.

2) *Microbii*. Gura omului, ca și intestinul, conține o seamă de microbi inofensivi, care contribuie la menținerea mediului bucal în echilibru. Alături de ei trăiesc însă și o serie de microbi dăunători sănătății. Acești oaspeți nepoftiți secretă substanțele acide care atacă smalțul dinților. Microorganismele apar într-un număr cu atît mai mare cu cît alimentația conține mai multe zaharuri.

3) *Alimentația*. Este cel de-al treilea factor carigen. Microbii se dezvoltă și se înmulțesc bine într-un mediu zaharos și de aceea, în laborator, culturile de microbi se fac pe preparate cu glucoză. Timp îndelungat s-a crezut că lipsa unor anumite substanțe din alimentație, ca de exemplu fosforul sau vitamina D, ar favoriza apariția cariilor. În realitate se constată extrem de puține carii la copiii din țările subdezvoltate, a căror populație se hrănește prost, deoarece regimul lor alimentar nu conține zaharuri și făinoase decît în cantități reduse. În timpul celui de-al doilea război mondial, cînd zahărul a fost raționalizat, s-a constatat în țările industrializate și o scădere a frecvenței cariilor.

VEGETALIAN SAU VEGETARIAN

O cititoare ne cere părerea: «Un prieten medic mi-a recomandat un regim vegetarian integral, cu suprimarea cărnii, peștelui, laptelui și brînzeturilor, în fine tot ce este de origine animală. Voi putea suporta acest fel de alimentație?» La prima vedere s-ar zice că interlocutoarea noastră a greșit scriind vegetarian în loc de vegetarian. De fapt însă așa trebuie scris. Pentru că regimul alimentar din care sînt suprimate cu desăvîrșire proteinele de origine animală este vegetarian și nu vegetarian. Bineînțeles că în afară de legume și fructe el mai cuprinde și zaharuri, paste făinoase, cartofi, cereale. Un asemenea regim este indicat pe o perioadă limitată și numai în anumite cazuri, cum ar fi maladiile cardiace cu complicații de edem. Dar o persoană sănătoasă nu poate urma un regim total lipsit de proteine. Rațiile cotidiene de proteine necesare organismului sînt de: 70 g pentru bărbați, 60 g pentru femei,

80 g pentru adolescenții în creștere. Or, aceste proteine se găsesc în special în alimentele pe care vegetarienii le suprimă: carne, pește, ouă, produse lactate. În schimb, vegetarienii, sau cum spun unii, lactovegetarienii, suprimă din regimul alimentar carnea, dar consumă lapte și derivatele sale, precum și ouă. Acest regim, în care intră deci și o anumită cantitate de proteine, este mai echilibrat, putînd fi deci «respectată» o perioadă mai lungă de timp. Și-acum, cîteva precizări cu privire la crudități: sînt foarte bogate în vitamine, săruri minerale și iod, pe care le păstrează

în întregime, cînd nu sînt fierte. Ele conțin de asemenea și fermenți care ajută la digestia alimentelor. În plus, oxigenul pe care îl absorb creează condiții favorabile regenerării florei intestinale. Dar regimul strict crudivor nu poate fi prescris decît de medici, în anumite cazuri ca în bolile cardiorenale, dermatozele alergice, obezitatea diabetică etc. Sînt recomandabile regimurile care acordă un loc important fructelor și legumelor, consumate crude, sub formă de suc ori tăiate mărunt.

Dr. V. EMILIAN

psihologia în accidente rutiere

Doi cercetători români, dr. N. Damian și psiholog Ruxandra Rășcanu de la Clinica de psihiatrie din București, au efectuat un test extrem de sugestiv pentru a demonstra această corelație. Pornind de la considerentul că în aproape toate accidentele de automobil factorii psihologici joacă un rol esențial, ei au examinat prin probe psihologice un lot de 12 bolnavi (cu psihopatii și nevroze), care erau și conducători auto. Testele aplicate au inclus tehnici de psihologie proiectivă, precum și un chestionar cuprinzînd un număr de întrebări, formulate de cei doi autori, semnificative din punctul de vedere al confirmării sau negării «tendinței la risc», și la care subiecții nevrotici trebuiau să răspundă prin: «adevărat», «neadevărat» sau «puțin adevărat». Iată cîteva «eșantioane» din acest original chestionar psihologic: 1) «Uneori cînd șoseaua este mai liberă simt nevoia să accelerez tot mai mult, indiferent de urmări». 2) «Deși știu că este

riscant, adesea cînd plec la drum, nu fac revizia mașinii»; 3) «Semnele de circulație mă deranjează și simt nevoia să le încalc». 4) «Nu țin seama de părerea altora, cînd iau hotărîri importante»; 5) Atunci cînd conduc mă las furat de viteză și uit de mine»; 6) «Dacă aș avea un mare necaz, cred că moartea într-un accident mi-ar aduce singura rezolvare» etc., etc. Pe baza acestor teste, autorii acestei extrem de utile cercetări au tras o primă concluzie: **imprudența**, incriminată drept cauză principală a accidentelor, este caracteristică marilor emotivi, nervoși și impulsivi, toți fiind privați de capacitatea unor decizii prompte și eficiente. Ea poate fi interpretată deci ca o «tendință spre suicidare» camuflată. Și — ca o ultimă și firească concluzie — se formulează propunerea (la care subscriem cu entuziasm!) ca orice viitor conducător auto să fie supus și unui examen psihologic și psihic.

CE ESTE NOU ?

Primul produs românesc pentru dietetica sugarului

Primul produs românesc pentru dietetica sugarului se numește Caseolact, iar «părinții» lui sînt dr. Dumitru Boerescu, de la laboratorul de cercetări al Centralei industrializării laptelui, și dr. Sonia Sanielevici-Marinov, șef de lucrări la Institutul de medicină și farmacie din București, în colaborare cu dr. Arina Minei, asistent I.M.F.-București și dr. Teodora Buzatu, medic secundar. Caseolactul se prezintă sub forma unei pulberi solubile, asemănătoare laptelui praf din comerț. Produsul este «hiperproteic» reunind în proporție de 50% caseină din lapte (o proteină de origine animală) cu proteinele din soia (de origine vegetală) la

care se adaugă în proporții bine dozate un complex de vitamine și de săruri minerale. Cu o valoare proteică foarte ridicată — 100 grame pulbere sînt echivalente cu proteinele furnizate de 1 700 ml lapte de vacă sau 300 grame carne de vită, Caseolactul realizat prin valorificarea unei bogății naturale — soia — se apropie prin compoziție și eficiență de laptele vegetal cu largă utilizare în dietetica modernă. Avînd un gust plăcut și acceptat de copii, noul produs românesc este indicat cu precădere în realimentările sugarilor bolnavi de enterocolite acute și cronice, precum și în distrofiile grave care necesită un regim hiperproteic, în vederea unei restabilirii cît mai rapide și complete a greutății corporale.

POSTA MEDICULUI

Familia FENCHEA TRAIAN — orașul Otetul Roșu, județul Caraș-Severin. Înțelegem marea nenorocire care s-a abătut asupra dumneavoastră ca părinți, dar nu trebuie să vă faceți nici un reproș pentru moartea unicului dumneavoastră fiu. Leucemia sau leucoza acută este o boală canceroasă, iar forma așa-zis mieloblastică are o evoluție de cele mai multe ori extrem de rapidă, neinfluențată de nici un fel de medicamente. Nu știm cum v-am putea consola în marea dumneavoastră durere, dar vă asigurăm că dumneavoastră la fel ca și medicii nu aveți nici o vină în acest tragic, dar, deocamdată, inevitabil final.

EIUB NAZIGHIAR — Tulcea. După părerea noastră ar fi indicat să vă adresați medicului neurolog al policlinicii teritoriale de care aparțineți pentru a vi se face o electroencefalogramă, care ar permite precizarea diagnosticului.

C.T. — București. Dacă spălarea cu bromocet în mătreață vă provoacă căderea părului, înlocuiți-l cu un săpun de gudron. În ajunul spălăturii, aplicați pe cap următoarea

POMADĂ ÎMPOTRIVA MĂTRETII

Rp. Calomet	6 grame
Acid salicilic	0,40 grame
Acid boric	0,80 grame
Vaselină	20 grame
Lanolină	20 grame

A doua zi spălați pielea capului cu săpunul de gudron. Căderea părului poate fi împiedicată desfășînd «cămășile» de pe trei cepe de apă mai mari, pe care le introduceți apoi într-un borcan, în care turnați aproximativ

un litru de rom. Acoperiți ermetic și lăsați ceapa să se macereze o zi și o noapte. Apoi, după ce ați îndepărtat foile de ceapă, fricționați pielea capului cu lichidul obținut, din două în două zile. Împotriva secrețiilor seboreice utilizați zeamă de lămiie amestecată cu untdelemn. Amestecul se aplică pe piele cu un tampon de vată, efectuînd 10—15 minute o fricțiune energică a pielii capului.

ZARIE AUGUSTIN — București. De vreme ce, cum spuneți, sînteți «pasat» de la un specialist la altul, fără a se putea stabili diagnosticul, cum am putea noi de la distanță să vă spunem ce boală aveți? Vă sugerăm doar să solicitați internarea într-un serviciu clinic de neurologie pentru un examen mai complex, iar dacă acesta va fi negativ, să vă adresați și Centrului medical de fonioaudiologie și chirurgie funcțională O.R.L. din str. Gh. Dinicu, telefon 31 59 80, întrucît tulburările par a se datora unei leziuni în urechea internă.

G. VASILE III. B. — București. Hipogonadismul sau insuficiența dezvoltare sexuală este perfect vindecabil, în stadiul prepubertar, prin administrare de Gonacor (sau Prolan, Pregnyl etc.) asociat cu Metil-testosteron, cu avizul și sub supravegherea unui endocrinolog.

KULEZA WILLY — Galați. Homotransplantarea rinichiului este pretutindeni în lume o problemă chirurgicală gîngășă. Asupra oportunității unei asemenea intervenții trebuie să decidă, pe baza propunerii medicilor care v-au îngrijit, o comisie specială pe lîngă Ministerul Sănătății.

Româniafilm prezintă în premieră la cinematograful «Patria» din Capitală o nouă producție a Casei de Filme Cinci

un film de GEO SAIZESCU

scenariu: D.R. POPESCU,
Geo SAIZESCU
imaginea: George CORNEA
muzica: Radu SERBAN

**Ō BALADĂ COMICĂ INSPIRATĂ DIN
CELE MAI FRUMOASE SNOAVE ȘI
FARSE POPULARE.**

O distribuție prestigioasă: Sebastian Papaiani,
Mariella Petrescu, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Va-
silia Tastaman, Octavian Cotescu, Aurel Cio-
ranu, Cosma Brașoveanu, Ion Besoiu, Ștefan
Bănică.

EASTMANCOLOR

POEZIE, UMOR POPULAR, GAGURI ORIGINALE

vehicule extraterestre în week-end pe valea teleajenului

● Fabuloase mărturii și ipoteze ale unor martori oculari ●● Am văzut urmele unui vehicul incandescent care a aterizat pe o culme de deal ●●● «Un OU de culoare albastră strălucitoare străbătea cerul cu viteză amețitoare» ●●●● Vehiculul cosmic emitea un jet de flăcări, avea coada verde și o îmbrăcămintă translucidă, gelatinoasă»

În zorii zilei de 8 februarie, la puțină vreme după răsăritul soarelui, zece eleve de la Casa de copii din Vălenii de Munte au fost martorele unui spectacol halucinant. De la geamul dormitorului, în direcția satului Bughea de Jos, la o distanță de aproximativ doi kilometri, ele au zărit deasupra unei liziere de pomi două sfere incandescente de culoare gălbui-portocalie. Cele două sfere (sau discuri), mai menționează elevele, pluteau nemișcate la o distanță mică de virfurile copacilor, îmbrăcate într-un halou gelatinos, transparent, asemănător albușului de ou. După aproximativ 15 secunde (cum au dovedit testările efectuate pe fiecare elevă în parte) cele două sfere s-au apropiat lent una de alta, contopindu-se și luând forma unui oval. Noul obiect, în mărime aparentă de circa 25 centimetri (deci cu o lungime reală, s-a apreciat ulterior, de 7 metri), și-a păstrat culoarea și învelișul alburii. Îndată apoi, strania apariție a început să se deplaseze încet în direcția sud-vest, apoi, brusc și-a sporit considerabil viteza și s-a făcut nevăzută. După dispariția obiectului luminos, deasupra lizierei a persistat o vreme un fel de ceață lăptoasă, iar cerul, pînă atunci acoperit de nori, s-a înseninat de la o clipă la alta.

Profesorul Călin Turcu, de la care am obținut aceste informații, a sosit la fața locului la o oră după consumarea evenimentului. Notînd și testînd declarațiile martorelor, domnia-sa a izbutit să fixeze zona presupusului obiect extraterestru, slujindu-se de o cătare amenajată ad-hoc la unul din geamurile dormitorului. Însoțit de cinci dintre cele zece martore, a pornit în linie dreaptă spre locul marcat. În spatele șirului de copaci au fost identificate de îndată două urme proaspete, un fel de șanțulețe concave, aidoma celor care le lasă roțile unui autovehicul care patinează pe loc. Fiind vorba însă de un teren arat, amprentele găsite nu puteau aparține decît unui tractor. Aceasta a fost dealtminteri și prima părere a cercetătorilor pentru ca apoi cîteva amănunte stranii să complice în mod fabulos concluziile. În primul rînd, ecartamentul celor două «roți» este mult prea mare pentru a aparține unui tractor. În al doilea rînd pămîntul nu s-a prezentat tasat, cum în mod firesc ar fi trebuit să apară sub presiunea unor roți care se învîrtesc pe loc. În al treilea rînd, nu a fost descoperită nici o urmă care să indice că «tractorul», odată scăpat din capcana pămîntului clisos, și-a continuat drumul. Ar mai fi de semnalat și un ochi de lichid verzui descoperit într-unul din șanțuri.

...Sau tot atîtea argumente care ne îndeamnă să formulăm fantastica presupunere că obiectul cu geometrie variabilă a aterizat aici în apropierea șirului de copaci.

De fapt nu asistăm la prima apariție a unor obiecte zburătoare neidentificate în această zonă a țării. Cu numai șase zile în urmă, în după-amiaza zilei de 2 februarie, un corp incandescent a survolat Valea Teleajenului și depresiunea Chiojdurilor și a fost văzut de sute de persoane. Profesorul Călin Turcu — același erudit și pasionat cercetător al obiectelor zburătoare neidentificate în țara noastră — a vizitat pe rînd localitățile Drajna de Jos, Ogretin, Poșești, Tirlești, Cărbunești, Valea Plopului, Valea Sorejii, Starchiojd unde a stat de vorbă cu peste 300 de cetățeni și a obținut 80 de declarații scrise. Și de data aceasta mărturiile privind zborul unui obiect strălucitor, direcția de deplasare și timpul de observație coincid în mod surprinzător. Presupusul obiect cosmic de culoare roșie-portocalie a avut de data aceasta o formă alungită, asemănătoare cu o țigară de foi. El a străbătut cerul cu o viteză fantastică, îmbrăcat într-un halou verzui, emițînd un jet de scînteii la capătul ascuțit al cozii.

— Uitîndu-mă pe cer, ne declară Ioan A. Tudor, 15 ani, am observat în partea unde asfințește soarele o lumină care s-a aprins brusc ca o flăcără de magneziu. Pe urmă ea a căpătat forma unui ou de culoare albastră, foarte strălucitoare, urmat de o coadă foarte lungă.

Un alt copil, Constantin Cojocaru, 16 ani, ni-l descrie ca pe «un obiect în formă alungită, ascuțit la cele două capete, de culoare alb-strălucitoare, avînd sub el o proeminență roșie-portocalie care se învîrtea foarte repede» (descriere care amintește pe cea a multdiscutatei «farfurii zburătoare»).

Iată și relatarea profesorului Valeriu Sîrbu din Vălenii de Munte:

— Eu am văzut simbătă, 2 februarie, în jurul orei 18, un fenomen luminos de culoare roz-portocalie străbătînd cerul orașului, dinspre vest către est. Obiectul avea formă elipsoidală, era puternic luminat și se deplasa cu viteză amețitoare.

Alexandru Grigorescu, administrator la Liceul «Nicolae Iorga», este de părere că nava extraterestră avea forma unei rachete care emitea la extremitate un jet de flăcări, iar șoferul Gh. Cheșculescu din comuna Starchiojd l-a văzut verde și cu o coadă roșie strălucitoare.

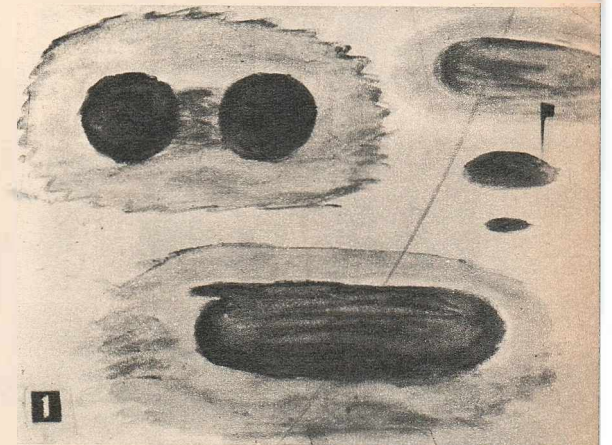
Ei bine, ce reprezintă la urma urmei straniile fenomene descrise în rîndurile de mai sus pe baza unor atît de numeroase declarații? Halucinație sau psihoză colectivă? Greu de admis din moment ce martorii (cei mai mulți copii și oameni de la țară) n-au auzit în viața lor despre presupusa existență a O.Z.N.-urilor. Obiectele observate n-au fost altceva decît fulgere globale provocate de fenomene electromagnetice, baloane meteorologice, formațiuni noroase neobișnuite, tipuri noi de avioane sau resturi ale unor rachete trimise în spațiu?

...Sau — ca să dăm friu liber fanteziei — retrăim vremurile de acum 4 000-5 000 de ani, cînd reprezentanții unor civilizații extraterestre, îmbarcați în «care de foc», au vizitat pămîntul, construind terenuri de decolare și contribuind la dezvoltarea civilizației și rasei umane? Au revenit — așa cum ne-au promis-o — «zeii coborîți din stele» personaje fantastice, cu înfățișare antropoidă, descriși cu lux de amănunte în legendele și miturile străvechi, în versetele Vechiului Testament și în epopeea lui Ghilgameș, în cronicile Mahabharatei, în cărțile tibetane Tantjua și Kantjua, în legendele incașilor, vechilor egipteni, islandezi și norvegieni?

Evident, la ora actuală nici un cetățean al planetei noastre albastre nu poate răspunde la această întrebare. Reporterul se mărginește să consemneze însă acum, la sfîrșitul relatării sale, un fenomen pur pămîntean:

Simbăta trecută, Casa de cultură a sindicatelor din Ploiești a fost literalmente luată cu asalt de sute de cetățeni veniți să asculte conferința profesorului Călin Turcu. Oamenii în toată firea, de vîrste și calibre diferite, sosiți în corpore simbătă seara, cînd — după o săptămînă de muncă — tot omul își trage sufletul la el acasă, așteptînd baia caldă și aventurile lui Colombo. O dovadă emoționantă că farfuriile zburătoare — fenomen atît de controversat și amendat în cercurile de specialitate — au cucerit obsesiv imaginația și curiozitatea contemporanilor noștri. Care e adevărul ?

Liviu TIMBUȘ

1

1
Un desen al elevei Mirabela Burtoiu, prin care aceasta înfățișează apariția, forma și contopirea celor două sfere incandescente, observate în zorii zilei de 8 februarie.

2
Profesorul Călin Turcu istorisind fabuloasele întîmplări petrecute pe Valea Teleajenului.

3
Una din amprente ipotetice ale navei cosmice.

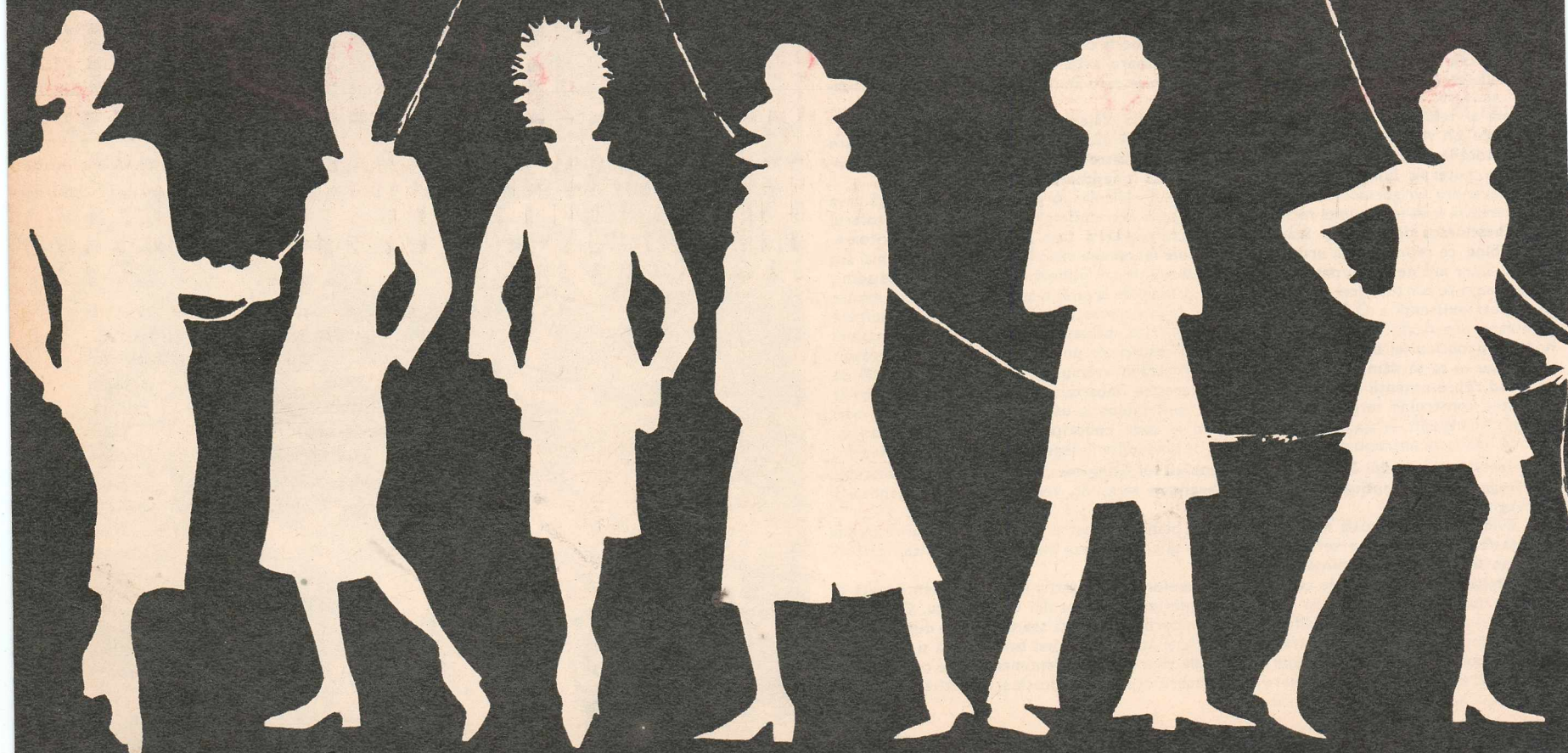
2

3

TENTAȚII VESTIMENTARE

Ideea de modern reprezintă la FABRICA DE CONFECȚII BACĂU elementul principal al produselor realizate aici indiferent că e vorba de costumele din stofă poliester în amestec cu celofibră, pentru băieți, sau de bogatul sortiment al pantalonilor supraelastici, destinați copiilor, băieților, fetelor, femeilor și bărbaților.

Dintre produsele pe care ni le propune în acest trimestru fabrica din Bacău remarcăm două sortimente noi: sacourile bărbătești din țesături și tricouri din poliester texturat — în carouri și alte modele — și pardesiurile din aceleași țesături, pentru bărbați. Aceste confecții fabrica din Bacău ni le oferă prin intermediul marelui magazin «Cocor» din București.

De asemenea, au fost realizate noile modele de pantalon supraelastici pentru femei și fete, destinate producției acestui an, precum și noile impermeabile pentru fete și femei. În fază definitivă se află și colecția de fuste și pardesiuri din tricot supraelastic.

Am aflat de la tovarășul inginer Pascal Berdilă, șeful compartimentului creație, că în curând colecția de pantalon supraelastici și costumele pentru băieți urmează să fie prezentate.

Merită remarcat, printre celelalte realizări ale Fabricii de confecții Bacău, noul procedeu numit «termolipire». Este vorba, mai precis, de înlocuirea cusăturii, în special de la reverele hainelor, prin acest sistem de termolipire care permite obținerea nu numai a unor avantaje de ordin economic — reducerea considerabilă de manoperă și material — ci și al unuia de ordin estetic.

ÎNTRERINDEREA DE NASTURI ȘI MASE PLASTICE

important obiectiv industrial, a luat naștere într-o perioadă de deplin avânt al economiei noastre, în anul 1967, ca fabrică de nasturi, iar în anul 1969, prin unirea cu Fabrica de mase plastice «Muntenia», a rezultat un obiectiv de mare însemnătate în industria ușoară.

În perioada anilor 1967-1973 întreprinderea s-a dezvoltat cu o seamă de tehnologii noi.

În prezent din Întreprinderea de nasturi și mase plastice București sînt expediate în țară și peste hotare o gamă foarte variată de produse, la un înalt nivel calitativ.

Pentru necesitățile dumneavoastră de articole de uz casnic din materiale plastice, nasturi, accesorii și altele, vă recomandăm să solicitați în magazine produsele întreprinderii de nasturi și mase plastice.

ÎNTRERINDEREA PRODUCE:

Nasturi și accesorii moderne pentru confecții, încălțăminte și marochinărie.

Articole de uz casnic, canistre de la 2 la 20 litri, bidoane de diverse capacități, farfurii, platouri, cești, pahare în culori plăcute și decorațiuni.

Furculițe aperitiv, suporturi șervețele, linguri, pahare gradate și diverse ustensile pentru ușurarea lucrului în gospodărie.

Articole voiaj, sport, foto, cosmetice și jucării.

Piele artificială în culori și șagrenuri variate.

Ambalaje din folii p.v.c. vacuumabil pentru tot felul de produse industriale.

6 ore de antrenament săptămânal? prea puțin!

Nu este departe ziua când, mutat în întregime de pe străzi sau locuri de parcare în curțile școlilor, în parcuri sau complexe sportive, tenisul își va aduce contribuția la mărirea numărului celor ce practică cu regularitate sportul. Atunci, acest frumos joc va intra în preocupările multora dintre copiii noștri și astfel vor ieși mai ușor la iveală cei plini de har. Vom găsi, probabil, mai multe talente, dar mi se pare important să ne întrebăm cum și unde le vom crește? În ce măsură actuala formă organizatorică a școlilor sportive, cluburilor și asociațiilor, principalele unități de la care așteptăm victorii campioni, corespunde necesităților de învățare și perfecționare rapidă a tenisului?

În prezent, cu mici excepții, programul de lucru al juniorilor și copiilor prevede trei antrenamente săptămânal, cu o durată de până la 2 ore fiecare. Trei antrenamente a două ore, deși probabil toți le considerăm insuficiente. Respectiv un astfel de program, în cei aproape 15 ani de existență, secția de tenis a Școlii sportive nr. 2 din București — deși a beneficiat de serviciile unor tehnicieni pricepuți, cum este antrenorul emerit Gheorghe Cobzuc — nu a dat nici un element capabil să se claseze printre primii zece jucători din țară. Fără îndoială că mărirea numărului de ore ar necesita un număr mult mai mare de specialiști și asta nu mi se pare ușor realizabil, deoarece și așa în multe locuri se face simțită lipsa antrenorilor. O altă

soluție se impune, soluție care nu mai constituie de mult o noutate în practica învățării tenisului. Celor șase ore de tenis-școală, petrecute sub ochii antrenorului, cel care vizează performanța trebuie să le mai adauge încă șase — sau mai multe — încercând să pună în practică ceea ce a învățat. Să pună în practică și să se înfrunte cu jucătorii mai buni. Cu foștii performeri, care ar trebui să-și găsească un loc bine stabilit în viața fiecărei secții. Și din care, din păcate, an de an, tenisul nostru pierde cu zecile. Poate c-ar trebui luat exemplul clubului Progresul-București, câștigător dealtfel al campionatului național pe echipe pentru juniori, unde doctorul Mita și inginerul Gruceanu (foști jucători de categoria I) se arată zi de zi prețioase pietre de încercare pentru tinerii campioni.

Speranțele noastre vor crește mai repede și mai bine în cluburi mari, cu toate categoriile de jucători și cu multe terenuri. Astăzi, în majoritatea secțiilor de performanță nu există jucători peste 18 ani, exceptând bineînțeles cei 4-6 băieți și 2-4 fete care alcătuiesc echipa. Sau, cu alte cuvinte, după opt-zece sau mai mulți ani de joc, cine nu are loc în echipă nu are nici acces pe teren și abandonează activitatea cu tot tenisul pe care l-a învățat. Și asta în ideea de a nu ocupa terenul juniorilor sau copiilor. Mă rog, e și aici o socoteală, dar poate c-ar trebui să ne întrebăm cine pierde și cine câștigă?

Ștefan GEORGESCU

POSTA SPORTURILOR

eu cunosc această pușcă de pe când era pistol

Pentru început, iată un dialog în trei timpuri, cu tovarășul P. Mureș din Vișeu de Sus, str. Republicii nr. 3:

1. **Tovarășe Petre Dragu, și dumnea-voastră sinteți oltean?**

— Și.

2. **De ce, pe de o parte, atita «răutate» la Marius Popescu față de Dinamo și Steaua, iar, pe de altă parte, laudă continuă teamului oltean?**

— Uite, întrebarea asta am vrut să i-o pun și eu de multă vreme lui Marius Popescu, dar, cum sînt un timid, am tot aminat. Acum însă folosesc minunatul prilej pe care mi-l oferiți și-i pun la dispoziție zece rînduri din spațiul meu (dar nu mai mult!) ca să facă mărturisiri complete: «Am să dau un răspuns aproape autobiografic. «Răutatea» mea față de Steaua Dinamo — și așa mai putea lungi lista și cu alte echipe — a vizat exclusiv «răutatea» de moment ale acestor echipe. Pentru ceea ce au făcut bine, am avut întotdeauna gînduri și sentimente bune. Echipele mele iubite — nu pîrtinite! — au fost, cronologic, I.C. Oradea, Universitatea Cluj (eu, spre deosebire de Petre Dragu, sînt ardelean, nu oltean) și Rapid. Cît despre echipa olteană, dacă aș fi din Uganda, sosit în România și urmîrind la joc toate echipele, tot pe Universitatea Craiova aș lăuda-o, pentru că este — la ora asta — cu un cap (cel puțin) peste toate celelalte.»

3. **Pe ce considerente i s-a acordat lui Oblemenco înaltul titlu de «Maestru emerit al sportului?» Oare Adam de la «U» Cluj nu ar avea motive să se considere nedreptățit, chiar dacă este cunoscut drept cel mai fair-play și modest fotbalist?**

— Ca un făcut, nici la această întrebare nu m-am scotocit cel mai în măsură să răspund. Și atunci m-am adresat unuia din cei doi fotbaliști numiți în perimetrul ei: lui Ion Oblemenco, lată ce vă răspunde:

«Considerentele pentru care mi s-a acordat titlul au fost publicate în presa sportivă cu prilejul aniversării clubului nostru. N-am să le enumăr, fiind destul de delicat pentru cel în cauză să se apuce să facă inventarul meritelor pentru care a primit o distincție. Cel mult, voi aminti emoția și bucuria cu care am primit acest titlu și voi reinnoi promisiunea de a nu-i dezamăgi pe cei care mi l-au acordat. Cît privește ideea că Adam s-ar scotoci nedreptățit pentru că am primit eu titlul respectiv, mărturisesc sincer că nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte. Și, bineînțeles, cred că nu l-a trecut prin minte nici lui Adam. Așa cum îl cunosc eu, sînt convins că s-a bucurat din toată inima aflînd de distincția pe care am primit-o și că, departe

de a-l demoraliza, faptul i-a dat și mai multă încredere. Căci, în multe privințe, destinul nostru fotbalistic se aseamănă: și eu și el am deținut în mai multe rînduri titlul de golgheter; și eu și el ne-am arătat statornici în dragostea față de o echipă și, de asemenea, nici eu, nici el n-am prea strălucit în atenția selecționeților echipei naționale (acesta, desigur, nu este un merit, ci o neșansă). Așa că, repet, sînt convins că Adam s-a bucurat de bucuria mea, la fel cum m-aș fi bucurat și eu de-a lui sau de a oricărui alt fotbalist din țară. Dar felul cum pune problema tovarășul P. Mureș arată limpede imaginea greșită pe care o au despre noi, fotbaliștii, mulți dintre spectatori. Ei își închipuie că noi continuăm lupta de pe gazon și în viață. În realitate, ca în orice domeniu, ne simțim și noi uniți prin spiritul de colegialitate, de breaslă. Eu, de pildă, am prieteni foarte buni în mai toate echipele, ne întîlnim pe la diverse loturi, în vacanțe, la antrenamentele de primăvară, la tratament. Și chiar cînd ne întîlnim pe teren, ca adversari, ne bucurăm realmente că avem prilejul să ne vedem.»

Eu cred că dacă ar fi mai binecunoscute toate acestea, dacă s-ar vorbi, în public, mai puțin despre rezultatele tehnice și mai mult despre spiritul de prietenie, de civilizație sportivă, s-ar contribui la îmbunătățirea atmosferei de pe gazon și, mai ales, a celeia din tribune. Să știe, adică, omul din tribună că atunci cînd întîmpinăm cu huiduieii echipa adversă (și asta se întîmplă cam pe toate stadioanele) nu face decît să insulte pe oaspeții și prietenii favoriților săi.»

...Iată cum, de la o întrebare, care se dorea «închietoare», se poate ajunge la niște foarte sănătoase sugestii pentru dialogurile poștei noastre. Au deci cuvîntul sportivii!

Petre DRAGU

P.S. Tovarășul Ștefan Bădescu, maestru la I.M.R. Craiova, mă întreabă: «Cum ați putut să declarați, în Informația Bucureștiului, că n-o să ia oltenii noștri campionatul?»

— Uite ce e, maestre, întocmai ca personau din anecdotă, eu cunosc această pușcă — Universitatea-Craiova — de pe cînd era pistol. O știu capabilă de toate minunile: să facă galop de sănătate prin tot campionatul și să-l piardă în ultima etapă; să treacă cu chin și eroism de hopul «Fiorentina» și să dea dezinvolt cu piciorul șansei Standard-Liège! După cum vedeți, o echipă pentru care — uneori — a rupe inima țigului înseamnă a provoca infarct colectiv în rîndul suporterilor.

Și ce interes avem?

P.D

computerul fără obraz sau crearea alibiurilor

De atîtea crime cîte se povestesc prin cărți și prin filme, tot cetățeanul mapamondului a ajuns un criminalist de înaltă specializare. Așa încît, doar atîta nu reușesc să facă oamenii care știu totul despre crime: să le evite. Însă un lucru am învățat totuși: ne creăm alibiuri. Exact în momentul cînd comitem un fapt, dăm senzația celorlalți, eventualilor martori, că ne-am aflat în altă parte și am făcut altceva și că deci nu noi sîntem autorii faptului respectiv.

Așa și Federația de fotbal. Pentru a putea ascunde gravele deficiențe ale arbitrilor pe care-i delegă la meciurile divizionare, federația a creat computerul. S-a auzit zornăit de alături bucurate și cor de laudători: **E bine că avem computer!** Ei nu, eu zic că nu e bine că avem computer. Nouă nu ne trebuie computer, ci arbitri. Că degeaba îmi vii dumneata și îmi pui în computer opt nume de arbitri, dintre care șase compromise, că nu poți să rezolvi decît propriul dumitale alibi. Poți să dai o impresie de obiectivitate, dar nu înseamnă că ești obiectiv. Computerul, săracul de el, între ce și ce să aleagă? Așa cum prima condiție pentru ca omul să câștige la Loto e ca el să joace, tot astfel, prima condiție ca un computer să lucreze corect e ca el să primească date corecte și nume neprihănite. Dacă respectivul computer primește numele lui Bentu. Dinulescu, Gelu Popovici, el ce să aleagă? Cum poți să-l alegi pe Limona, un arbitru corect, sau pe Rainea, alt arbitru corect, dacă în mașinăria infernală de la sediul Federației Române de Fotbal nu se află numele celor corecți decît într-o proporție infimă? Frumos alibi, dar inutil! Nouă ne trebuie nu mașinării complicate, ci o cinste elementară. Ce folos poate trage campionatul național din împrejurarea că la Reșița arbitru Ghiză, repartizat acolo de computer, a falsificat rezultatul meciului, anulînd un gol perfect valabil al echipei «Steaua»? Toată teoria pe care Radu Urziceanu o face în ziarul «Sportul» cu privire la faptul că după ce mingea a venit din bară, unul dintre jucătorii steliști a fost reactivizat în poziție de ofsaid este o pură aberație. Este aproape la mîntea cocoșului că ofsaidul se acordă nu după ce mingea a par-

curs cîțiva metri, plecînd din bocancul fotbalistului, ci în clipa în care mingea pornește din acest bocanc. Frustrată de ceea ce i se cuvenea, echipa «Steaua» primește unul dintre primele semne de noblețe ale computerului nostru. Ghiță, fiul și tata computerului! Și după toate, toate, vîd că i se mai acordă și cinci stele în ziarul de specialitate! Dacă a ajuns «Steaua» să fie văduvită de puncte, asta înseamnă că, într-adevăr, Titi Tească e antrenorul ei. El e primul căruia i se putea întîmpla asta. Suflete birfitoare au și lansat că la Reșița Tească a făcut și a dres, a țipat, a protestat. Fals! Tească se află la ora maturității, aș zice la ora ultimei maturități și a marii sale șanse. Antrenor al unei echipe tinere, fără prea multe mari valori (pînă în clipa de față), Tească trebuie să arate că a înțeles și înțelege șansa pe care i-o oferă cel mai mare club sportiv al României, «Steaua» București. Poate că pînă la urmă experiența lui Tească va fi și o experiență a noastră, a tuturor celor care iubim sportul. Sprijinit cum se cuvine, Tească e capabil de mari performanțe. Trebuie însă lăsat el însuși să-și termine lecția. De prea multe ori în viața Tească a fost oprit de soartă să încheie ceea ce începușe. Tească a fost poate șahistul obligat să facă cincisăzece mutări și să părăsească masa de întrecere. Cine știe ce-ar fi ieșit din spectaculoasele lui deschideri?! Ca totdeauna, el și-a creat antipatii și, în ultima vreme, și unele din aceste antipatii s-au aliat cu computerul de la Federația de fotbal și i-au furat meciul jucat la Reșița. Pușină rușine ar trebui să aibă, cred eu, și computerul — cît e el de computer! — nu numai cei care îi dau date! Deși principalii autori tot ei sînt, cei din preajma computerului. Încă nu s-a văzut computer căruia să-i spuie să-ți aleagă între Ghiță și Bentu și el să poată zice Limona! Că n-are cum!

Nu vă bazați pe computer! E transparent! Se vîd în spatele lui sforile! Rudimentarele sfori cu care funcționari de mîna a doua ai federației leagă și dezleagă valorile fotbalului românesc.

Adrian PĂUNESCU

SPORT DE MASĂ

șirnea — un sat al schiorilor

Satul Șirnea, teritoriu integrat în comuna Fundata (județul Brașov), prelungă așezare umană între Piatra Craiului și Bucegi, sat frumos, de vreo 3000 de suflete, ale căror case sînt cocoțate pînă aproape sus, spre culmi, nu este, probabil, unicul în felul său din țară. Aici, la Șirnea, oamenii — de la 3 la 50 și mai bine de ani — au schiuri. Cu toții! Mai întîi le-au făcut tîmplarii satului, sau părinții mai pricepuți în a transforma o doagă de butoi sau o scîndură mai ca lumea într-un schi. La Șirnea iernile sînt grele, lungi și cu zăpada întotdeauna pînă-n briu.

Astăzi, școlarii din Șirnea, dar și oamenii mai în vîrstă, săteni hîrșiți de multe în viață, își pun schiuri de dimineață în picioare — schiuri mai bune, acum cumpărate de la oraș — și coboară la școală, la treburi și la discuții, plutind deasupra zăpezii, trași la vale ca de un fir de ață întins să plesnească. Apoi, mai trîziu, urcă spre casele lor. Și iar coboară. Și iar urcă.

La Șirnea toată lumea are schiuri și știe să le folosească. Așa a fost, parcă, de cînd lumea. Și totuși n-a fost așa.

Cel care i-a împins pe țărani din Șirnea și pe copiii lor, apoi pe nepoții și nepoatele lor la schi se numește Nicolae Frun-

teș și are în jur de 60 de ani, dintre care numai 40 i-a petrecut ca învățător la școala din sat. Omul acesta, plin de energie și dorință de a face ceva pentru Șirnea, s-a gîndit într-o zi — e foarte mult de atunci — că în satul dintre Piatra Craiului și Bucegi a schia poate deveni sinonim cu a merge, fără să intuiască, probabil, vreodată că asta înseamnă sport de masă, adică o activitate despre care deocamdată mai mult se scrie și mai puțin se face. Și gîndul a încolțit.

Pentru școlarii săi, Nicolae Fruntesă a inițiat, acum șase ani, un concurs în toată regula, care mai apoi s-a trezit numindu-se «Festivalul sporturilor de iarnă». În primii patru ani n-au participat decît elevii din Șirnea și Fundata, rivalitatea, de la fond sau probe alpine, dintre micii schiori ai celor două așezări învecinate pasiionîndu-i și pe bătrînii satului. De doi ani concursul a fost inclus în calendarul competițional intern al F.R.S.B., iar în ianuarie al acestui an sute de copii de prin împrejurimi, din Șirnea, Fundata, Moeciul de Sus, Moeciul de Jos și Bran, și alții — participînd ca invitați — din județele învecinate, au făcut din «Festivalul sporturilor de iarnă» un splendid spectacol al tinereții.

Dumitru GRAUR

DOBRIN VA PRIMI DUMINICĂ TROFEUL DE CRISTAL ILIE NĂSTASE

Cu ocazia partidei F.C. Argeș-Rapid, pe stadionul piteștean va avea loc mîine festivitatea înmînării Trofeului Ilie Năstase fotbalistului Nicolae Dobrin, desemnat de ancheta revistei Flacăra drept cel mai bun fotbalist român al anului 1973.

primăvara a început

oltenilor frumos

CLASAMENTUL				UNIVERSITATEA		JIUL			
1	U' CRAIOVA	34-17	25	0	1	10	ST. ROSU	19-15	17
2	FC CONST.	30-18	20	45	15	11	U' CLUJ	15-15	17
3	STEUA	21-16	19	30	15	12	POLI TIMIS	17-18	17
4	DINAMO	24-21	19	15	15	13	SP. STUD.	23-22	15
5	FC ARGES	28-28	19	5	1	14	POLI IASI	18-24	15
6	CSM RESITA	25-22	18			15	RAPID	17-23	14
7	UT. ARAD	20-20	18			16	PETROLUL	15-23	13
8	A.S.A.	24-30	18			17	CFR CLUJ	19-33	13
9	JIU	23-17	17			18	SC BACAU	19-29	12

1) Printre tinerii sportivi români de mare talent — apreciați ca atare de Ilie Năstase — se numără și fotbalistul Marcu. În semn de omagiu, cel mai ilustru sportiv român al tuturor timpurilor i-a acordat craioveanului «Trofeul anual Ilie Năstase», împreună cu un televizor. Un cadou frumos și meritat.

2) Un gol ca al lui Balaci te adoarme, pare să exprime chipul antrenorului Jiului, Ivănescu, K.O. moral pe banca rezervelor.

3) La capătul unui veritabil slalom, Balaci sutează necruțător, balonul lovește rădăcina barei și ricoșează în plasă. E 3-0, meciul e ca și jucat.

4) Uluit de rapiditatea fazei, portarul Mihalache n-a apucat să vadă cine i-a înscris cel de-al 4-lea gol al craiovenilor. Eră Tarălungă, Mihalache dragă.

5) Pe banca rezervelor craiovene, profesorul Botea, antrenorii Cernăianu și Oțet trăiesc febril această partidă jucată la mare tensiune.

Cine n-a fost acolo, la locul faptei, a pierdut ceea ce vorbele nu vor putea înlocui, chiar și numai pentru motivul că vorbele frumoase nu exprimă, de obicei, integral frumosul pe care-l reflectă.

În fond, a fost o tipică duminică craioveană — adică un stadion incandescent, o psihoză de mare bătaie — care a avut, în plus, o notă de «fotbal mare», de fotbal total, cum vedem, din cînd în cînd, pe la televizor.

În fața unei bune echipe a campionatului nostru, o echipă care știe să paseze excelent și are și vreo 6-7 jucători de certă valoare, Universitatea a produs 50-60 de minute de fotbal excelent, punctat cu numeroase faze «care-ți taie respirația». Cam după golul-ouvertură al lui Oblemenco — șut fulminant, de la 30 de metri în paianjen — a urmat o dez-lănțuire, o «furiie olteană» care traversa terenul ca un curent electric pe culoarele de mare tensiune pe care șarjau, aproape continuu, Marcu, Tarălungă, Oblemenco, Balaci și Strimbeanu. Asalt după asalt, val după val, craiovenii atacau în trombă, ortacii lui Libardi se apărau desperați, strîngînd din dinți, dar nimeni și nimic nu putea să reziste în fața unui atac-uragan.

Au urmat alte patru goluri, între care cel al lui Balaci a fost o combinație de slalom special și fotbal (recuperare de balon, 5 adversari mistificați pe 6-7 metri pătrați, șut la rădăcina barei, de unde mingea a ricoșat în aște!), a urmat explozia unei «petarde napolitane» care ne-a mutat inima din loc

și a mai urmat un final delirant. Poarta Jiului era un fel de țintă de tragere, înspre ea ploaia cu șuturi-rachetă trimise din toate unghiurile și de la toate distanțele. Tribunele — în clocot — cereau mereu goluri! În mare vervă, fotbalistii olteni atacau fără întrerupere, cu o uimitoare și frenetică dăruire, fiecare fază avea exploziv în ea. N-a mai căzut însă nici un gol, «zborurile» providențiale ale portarului de rezervă Ocea bucurîndu-se de câteva ori de complicitatea milostivă a șansei la șuturi pe care toată lumea le și vedea în plasă.

În sinteză — Universitatea a jucat foarte bine, producînd unul din cele mai atractive spectacole fotbalistice văzute la Craiova în ultimii ani. Altfel spus, primăvara oltenilor a început frumos, promițător. Firește, Universitatea n-a cîștigat duminica trecută campionatul, dar ne-a dovedit — o dată în plus — că are mari posibilități, lăsîndu-ne să înțelegem că poate ajunge un team de calibru european, cum n-a mai avut țara noastră de mulți ani.

Jucători de reală valoare + compartimente foarte echilibrate + ambiție (proverbială) oltenească = iată ecuația unui «11» pe care și l-ar visa mulți antrenori și pe care-l visează cel puțin un județ.

Mai presus de toate, un «11» care este demn de visurile atîtor oameni.

Marius POPESCU

Cînd se simțea nevoia de stabilitate a guvernelor pentru a fi surmontate dificultățile economice și sociale create de criza de energie, în unele țări vest-europene au intervenit crize de guverne. Reacionînd prompt, agențiile de presă anunțau, surprinzînd capitalele europene, demisia guvernului francez ca pe «o mică criză guvernamentală», apreciată de ziarul Le Monde ca «o mică comedie menită să înșele», ale cărei motive oficiale și neoficiale își au originea în criza de energie. Premierul Pierre Messmer și-a realcăuit guvernul, reducînd substanțial numărul portofoliilor cu intenția ca noul guvern să fie «mult mai eficient» prin operativitatea și dinamismul lui. Respectarea echilibrului dintre cele trei formațiuni politice ale majorității parlamentare, existente în guvernele anterioare, și faptul că înlocuirile de persoane au fost neînsemnate, cu excepția ministrului de interne, determină pe unii observatori să afirme că «s-a făcut mult zgomot pentru nimic». Ei apreciază că demisia guvernului a fost grăbită și de zvonurile care-și au originea în presiunile centristilor din opoziție de a lărgi majoritatea parlamentară și de a crea un guvern de salvare națională. Președintele Pompidou și premierul Messmer nu au dat, din cite se vede, curs acestor presiuni. Ei au recurs, în schimb, la formula elevării unor portofolii cheie la poziția mai importantă de ministere de stat, încercînd astfel să soluționeze — și aceasta este prima sarcină a noului guvern — problema crizei de energie prin «hotăriri care vor angaja viitorul Franței». Se mai afirmă că remanierea ar fi fost și un răspuns la dificultățile în care a fost pusă Franța la conferința de la Washington în problema energiei, unde au apărut, într-o manieră penibilă, divergențele interne din C.E.E. și politica nucleară și petroliferă și s-a destrămat voința vest-europeană de a acționa autonom în

afara noii politici a Atlanticului.

Criza de guvern din Italia, începută simțată, a fost provocată de demisia ministrului trezoreriei, Ugo La Malfa (republican), în urma disputelor sale cu ministrul bugetului, Antonio Giolitti (socialist), asupra condițiilor în care a fost negociat împrumutul de 1,2 miliarde dolari de la F.M.I. Sursele afirmă că la izbucnirea crizei a contribuit mai mult decît orice hotărîrea cabinetului demisionat, Mariano Rumor, de a fixa la 12 mai referendum popular în problema abrogării legii divorțului, considerată de P.C. Italian «incorectă din punct de vedere politic».

În Anglia, dificultățile economice cauzate de criza energiei și revendicările sindicatelor au dus, după cum se știe, la organizarea de noi alegeri generale, încheiate duminică cu «cel mai prost rezultat posibil» pentru Marea Britanie, întrucît s-a creat o situație în care nici o formațiune politică nu poate governa singură țara. «Alegerile fiasco» au dovedit că nimeni nu se bucură de încredere deplină în Marea Britanie și că stabilitatea politică este o iluzie. Edward Heath a demisionat luni seara, părăsind reședința premierului din Downing Street cu un zîmbet stînjinit și fără să spună un cuvînt. Chiar dacă ar fi rămas aici, el n-ar fi fost un învingător, ci un prizonier al sindicatelor, care au făcut ca laburistii să obțină 301 locuri în Camera Comunelor, față de 296 ale conservatorilor.

Regina a însărcinat cu formarea noului guvern pe liderul laburistilor, Harold Wilson, care a și anunțat un nou guvern laburist, dar minoritar și cu o stabilitate problematică. De aceea, la Londra se vorbește tot mai mult despre organizarea, probabil în vară, de noi alegeri generale.

Florea ȚUIU

MAPAMOND 74

Ținta cea mare

Nu știu ce mustră or fi făcut hoșii aceia de mașini cînd au descoperit că furgoneta abia furată de ei era îndopată cu dinamită — adevărată bombă ambulată «culeasă» de pe marginea bulevardului parizian Latour-Maubourg — dar este ușor de imaginat că au căutat să se debaraseze cît mai degrabă de prada lor cu o încărcătură atît de riscantă. Afacerea pare desprinsă dintr-un film de comic absurd; mașina cu dinamită fusese oprită de poliție pentru că șoferul ei intrase pe bulevard în sens interzis și, cît au stat pasagerii ei să parlamenteze cu agenții de circulație, un abil hoț de automobile s-a urcat la volanul furgonetei și s-a făcut nevăzut, scăpîndu-i astfel pe ghinionistii contravenienți de o posibilă percheziție a mașinii. Dinamita era pentru generalul De Gaulle și abia acum conjurații și-au mărturisit intenția de a o fi făcut să sară în aer la trecerea cortegiului prezidențial într-o zi de la sfîrșitul lui iulie 1966 printr-un punct de pe Avenue de Maine.

Două cărți apărute la Paris anul trecut, «Ținta cea mare» și «Obiectiv — De Gaulle», reconstituie cu o frapantă minuțiozitate toate circumstanțele atentatelor împotriva fostului președinte al Franței: 31 de eșecuri, record mondial absolut, demonstrație elocventă că «providența» nu este o vorbă goală și că, uneori, norocul ferește mai mult de primejdia rea decît paza bună.

Un film lansat recent la Paris, «Șacalul», realizat după cartea cu același titlu a englezului F. Forsyth, face disecția unui singur atentat eșuat împotriva lui Charles de Gaulle. Unul singur din 31. Că, dintre toate, ar fi fost ales cel mai senzațional rămîne discutabil. Nicî unul dintre celelalte cunoscut sau ținute pînă acum în secret, și dezvăluite după moartea generalului, nu apare mai puțin plin de suspense cinematografic și de senzațional.

A fi de 31 de ori «marea țintă» a degetului pus pe trăgaci, a apărut tot de atîtea ori în încrucișarea liniilor de pe obiectivul lunetei de pe arme, a trece pe lângă bomba care se încăpățînează să nu explodeze, a sta pe mașini infernale, a avea șansa ca furgoneta ghiftuită cu dinamită a atentatorilor să fie furată de borfași chiar de sub ochii poliției, mi se pare a săvîrși un uluitor

french-cancan pe vulcan din care dansatorul-acrobat să reușească a ieși mereu teafăr și nevătămat, ca unul căruia i-ar fi murit... moartea. 31 de atentate în opt ani (1958-1966) înseamnă cam cinci confruntări cu moartea pe an, o posibilă înfățișare la judecata de apoi la fiecare 70 de zile.

Am citit cele două cărți ale jocului lui De Gaulle cu moartea și am văzut și filmul turnat după cartea fostului corespondent englez la Paris, Frederick Forsyth. Mafia ar avea ce să conspcteze! Dar poate că ar zîmbi cu dispreț: eficiența zero. Atentatul cu exploziv la Pont-sur-Seine, din 8 septembrie 1961; mitralierea de la Petit-Clarmont, un an mai tîrziu; complotul dejucat la Școala militară, din 14 februarie 1963; mașina infernală dezamorsată la Mont-Faron, în august 1964, nu arată decît cele patru acțiuni de răsunet ale aceleiași conjurații — veninul O.A.S., furia dezamăgiților de renunțarea la Algeria, ura politicianilor roși de setea răzbunării pentru gloria ce le-a fost răpită. Între ele și după ele, alte 27 de atentate, unele obscure, altele pline de tapaj, chiar și de ridicol, de comic absurd — cum a fost cel cu furgoneta furată — de tîmbălău în presă, de destituiri în poliție, de western romancesc și capă și spadă la Ravaillac. Bomba de la Comedia Franceză la 20 aprilie 1961, în ajunul pucului generalilor; bazuka de pe Faubourg-Saint Honoré; aparatele fotografice disimulînd revolvare încărcate cu gloanțe cu cianură de potasiu, în sfîrșit, buteliile de aragaz pline cu explozibil livrate la Colombey...

Destule să și se facă pielea găinii și părul măciucă. Destule să înțelegi că realitatea poate fi mai uluitoare decît orice imaginație. Destule să-ți dai seama că french-cancanul este un dans frenetic și acrobatic, dar că a-l dansa pe vulcan nu e lipsit de riscuri. Marele număr executat de generalul De Gaulle pe scena Franței a avut și partea lui de suspense. Abia acum, cînd atentatele tănuite împotriva lui se dau în vileag, înțelegem că n-a fost un suspense de dragul spectacolului. Și că el a știut asta, dar a continuat să joace pînă la ultimul act.

Ioan GRIGORESCU

bine, să ne facem daruri!

Nu, iubita mea, nu, minunea mea, nu, prostuță dragă, nu, lac albastru al iluziilor mele, nu, înger mult prea accesibil pentru a nu te socoti și diavol, nu, diavol imposibil, nu, nenorocire tandră și de nedezlegat, nu, te rog nu, nu insista, nu te bizui pe incapacitatea mea de a te refuza, te rog nu spune «te rog», te rog, mitralieră unică a lumii mele preapașnice (poate că n-ai aflat de moartea unui inventator american de carabine, să-ți dezvolt această idee!), nebulia de a fi inventator de carabine, nebulie pe care nimeni n-o consideră nebulie, în schimb ce amorul nostru care ține de un secol e socotit chiar de tine o nebulie!), nu, las această informație între paranteze, nu am timp să dezvolt paranteze cu tine, tu însăși ești paranteza parantezelor mele, așa cum există o cîntare a cîntărilor așa ești tu, lăcaș divin și tainic, informație fundamentală a vieții mele pe care n-o pot încredința nimănui, veste incredibilă a spaimei mele, distrugătoare totală a tuturor parantezelor din existența mea, nu, te rog, ia altceva, alegeți altceva, nu mă îndemna să-ți cumpăr aceste bijuterii, hai să-ți cumpăr pantofi, hai să-ți cumpăr «Sala nervilor», sau «Clarul de inimă», sau «Cartea prințului», sau «Micul tratat de glorie», sau «Diagnosticul diferențial», sau un balansoar de pe strada Sfîntul Ion Nou, sau covrigi, sau noua carte de telefon, sau un troleibuz personal, sau o cutie cu săpunuri de baie, știu că îți place să stai în baie ore întregi, sau «Petersburgul» lui Bielii, bat Bucureștiul pentru un Bielii, sau o scară interioară cu care să urci în interiorul tău, te rog, îți cumpăr un calambur, un banc cu iepurași, și-l povestesc rar, ca să-l înțelegi, și-l explic de două ori, lipsita mea de umor, ispita mea la haz, sau, dacă

vrei, îți încălzesc picioarele o dimineață în treagă, îți mai cumpăr o pereche de cizme accept să ajungi la a 14-a pereche de cizme lițe, te duc la dentist, îți cumpăr o bormașină care nu provoacă dureri, îți cumpăr toate arhipelagurile din lume, toate parfumurile, toate medicamentele, toate tranchilizantele și le aruncăm de pe balcon în stradă, transformăm pilulele de Valium în confeti, așa cum mi-ai propus ieri să facem să inventăm un nou carnaval în care confecții să fie Antideprimiri, îți dau toată colecția mea de știri demente, îți dăruiesc listă tuturor telefoanelor mele feminine din urmă cu un deceniu — la care știu că rîvnesc ca orice beligerant care vrea lista de prizonieri capturați de celălalt beligerant — îți dau cu vrei numai nu insista să-ți cumpăr pandanti vul acela (inventat de americanca aceea: nevropat) care conține un detector a poluării atmosferice și o mască respiratorie cu 10 minute de oxigen, nu-l pune la gîtul tu-ți de lebedă ridată de iradierile mele nechibzuite, renunță să-ți cumperi brățari (scornită de aceeași doamnă funestă) odată cu un sistem de electrozi în directă legătură cu pulsul și care se luminează și sună la orice schimbare rapidă de ritm cardiac, nebulie, nebulie, nebulie, așa nu vom putea trăi, căci ce facem dacă brățara și se luminează în timpul unui sărut, ce facem dacă ne speriem cînd nu trebuie să ne speriem, gîndește-te, gîndește-te, gîndește-te, circumvoluțiune blestemată a sufletului meu, gîndește-te, retorică secretă a ipohondriilor și geozioilor mele, gîndește-te și renunță, bijuteriile acelea sînt oribile, hai să-ți cumpăr un elefant ...sau un coupe-papier, știu tu la cite poate folosi un coupe-papier?

Radu COSAȘU

SUB AMENINȚAREA CU MOARTEA

cazul barbarei mackle (2)

Rămasă în întuneric, Barbara a încercat să vadă ce se mai află în ladă. A găsit o pungă cu citeva mere, piine, chewing gum, bomboane. Ar fi preferat niște somnifere ca să doarmă, să doarmă și să nu mai știe de nimic, pînă cînd avea să fie scoasă din închisoarea aceea înspăimîntătoare.

VORBEȘTE, PĂRINTE!

În ziua răpirii, 85 de funcționari de la «First National Bank» din Miami nu au făcut altceva timp de șase ore decît să aleagă cele 25 000 bancnote de 20 de dolari de care era nevoie pentru răscumpărarea Barbarei Mackle și să le copieze seriile. Valiza cu bancnote cîntărea 35 kilograme.

Chiar în noaptea aceea ziarele au primit textul anunțului pe care-l așteptau răpitorii. Concomitent, F.B.I. a deschis o anchetă, în care scop un mare număr de agenți au fost aduși de urgență din alte state. Toți umblau de colo pînă colo, întrebînd pe oricine putea da cea mai neînsemnată lămurire.

O primă informație a fost adusă la cunoștință de un profesor, pe nume Marshall, care declară că, înainte cu o săptămînă, auzise pe un bărbat și pe o femeie întrebînd de Barbara. El era înalt, voinic și avea barbă, iar ea mică, agilă, cu părul tăiat scurt. După ce s-au informat, cei doi s-au urcat într-o mașină mică, albastră, de fabricație străină (da, eventual un Volkswagen), cu număr de circulație din statul Massachusetts.

Centrul de ordine al F.B.I. a fost pus la treabă și cînd a început întocmirea listei mașinilor mici, de culoare albastră, de marcă străină, înregistrate în Massachusetts. Pe măsură ce ordinarile aiegeau din memoria lor magnetică datele curente, agenții începeau să verifice discret pe toți posesorii acestor mașini.

În zori a apărut anunțul în ziar, iar din clipa aceea a început așteptarea apelului care trebuia să vină «după ora 12». Îndată după prînz, un pastor s-a prezentat la intrarea casei Mackle și a cerut să vorbească personal cu domnul Mackle «despre Barbara».

— Vorbește, părinte! Dumnealor sînt de la F.B.I., nu mă feresc — a spus Mackle.

— Sînt pastorul John Maloahy, de la prezbiteriul local. Am primit un telefon de la răpitorul ficei dumneavoastră. El mi-a descris sicriul în care este închisă Barbara și mi-a spus să vă atrag atenția că știe că aici e plin de agenți și că sînteți în primejdie să vă pierdeți fiica.

În minutele următoare, F.B.I. a pus sub supraveghere și telefonul pastorului. Dar pentru a detecta postul telefonic de la care ar fi venit un apel era nevoie de un mare număr de piese electronice minuscule. În scurtă vreme ele au fost aduse cu mașini, cu motociclete, cu avioane ale poliției, din diverse orașe învecinate, au fost montate și întreaga rețea telefonică din Miami a fost pusă sub supraveghere. După ce a fost ăzată «capcana» telefonică, F.B.I. a hotărît ca, la predarea răscumpărării, Robert Mackle să fie supravegheat de la distanță de un lanț viu de agenți ai F.B.I. în civil, plasați în peste 150 de mașini obișnuite și, ca să nu bată la ochi, fiecare dintre acești agenți să fie însoțit de cite o tînără care să-l sîrute de zor.

Cei 150 de agenți (poliția locală nu fusese informată, căci aceasta ar fi însemnat ca încă 400 de oameni să fie la curent cu acțiunea) primiseră ordinul categoric să nu se apropie, să nu intervină și să nu încerce vreo arestare. Ei trebuiau să lase pe răpitori să ia valiza și să se depărteze fără să-și dea seama că sînt urmăriți. Sub capota Lincoln-ului lui Mackle fusese instalat și un puternic aparat de emisie, astfel încît la locuința lui Mackle se putea recepționa tot ceea ce acesta ar fi vrut să comunice în timp ce se afla în mașină. După ce toate aceste pregătiri au fost încheiate, toți s-au instalat în jurul telefonului, așteptînd apelul telefonic prin care răpitorii trebuiau să spună unde și cum urmau să fie predați banii. Imediat după apel, Robert Mackle, îmbrăcat în cămașă și pantaloni albi, trebuia să se urce în mașina în care se pusese valiza și să plece.

A. BUCIU

(Va urma)

itinerarul președintelui nostru

republica liberia

Istoria Liberiei ca țară de sine stătătoare diferă de cea a tuturor celorlalte tinere țări din Africa. Liberia este prima republică independentă de pe teritoriul acestui continent care, secole de-a rândul, a purtat pecetea grea a colonialismului.

Cîteva mii de negri, plecați cîndva ca robi din Africa în Lumea Nouă, se întorceau pe la mijlocul veacului trecut pe pămînturile de baștină, de data asta în calitate de coloniști liberi. Ei aveau să proclame, la 26 iulie 1847, Republica Liberia. Deviza noului stat, «*Dragostea de libertate ne-a adus aici*», esențializează, de fapt, însăși istoria făuririi acestei țări.

Liberia, în prezent o țară cu 1 571 477 de locuitori, ocupă un teritoriu de 111,369 kilometri pătrați pe coasta Golfului Guinea din Africa de Vest. Lungimea totală a litoralului liberian este de circa 550 de kilometri. Aici, pe litoral, s-au dezvoltat și principalele așezări ale țării: capitala, Monrovia, cu 180 000 de locuitori, Robertsport, Marshall, Harper și altele.

Multă vreme, economia Liberiei s-a mărginit la monocultura arborelui de cauciuc. Țara dispune de zece milioane de hevea, arborele de cauciuc, în sudul țării aflîndu-se cea mai întinsă plantație din lume. În ultimele decenii însă, de la o economie

aproape exclusiv agrară (în afara arborelui de cauciuc se mai cultivă palmier, cacao, cafea și altele), Liberia se îndreaptă, cu pași siguri, spre crearea unor ramuri industriale și în special în sectorul extractiv. Succese importante s-au obținut mai ales în extracția de fier, ale cărui zăcăminte sînt apreciate la circa un miliard de tone. Exportul prețiosului minereu reprezintă 69,9% din totalul exportului țării și a adus Liberia pe locul trei în lume pe lista exportatorilor de minereu de fier. Din subsolul țării se mai extrag bauxită, caolin, aur, diamante. Paralel se dezvoltă și alte ramuri industriale în sectoarele: materiale de construcție, mase plastice, produse chimice, bunuri de larg consum. Pe această bază economică se dezvoltă continuu viața socială a țării în toate sectoarele ei: învățămînt, cultură, sănătate etc.

Actualul președinte al țării, William Richard Tolbert, este un reformator în sensul modernizării vieții economice, sociale și politice a țării. El a chemat poporul liberian la «un angajament total» pentru îndeplinirea înalțelor țeluri menite să asigure propășirea țării. Realizările pe toate planurile din ultimii ani arată limpede drumul în continuă ascensiune al Liberiei de astăzi.

republica argentina

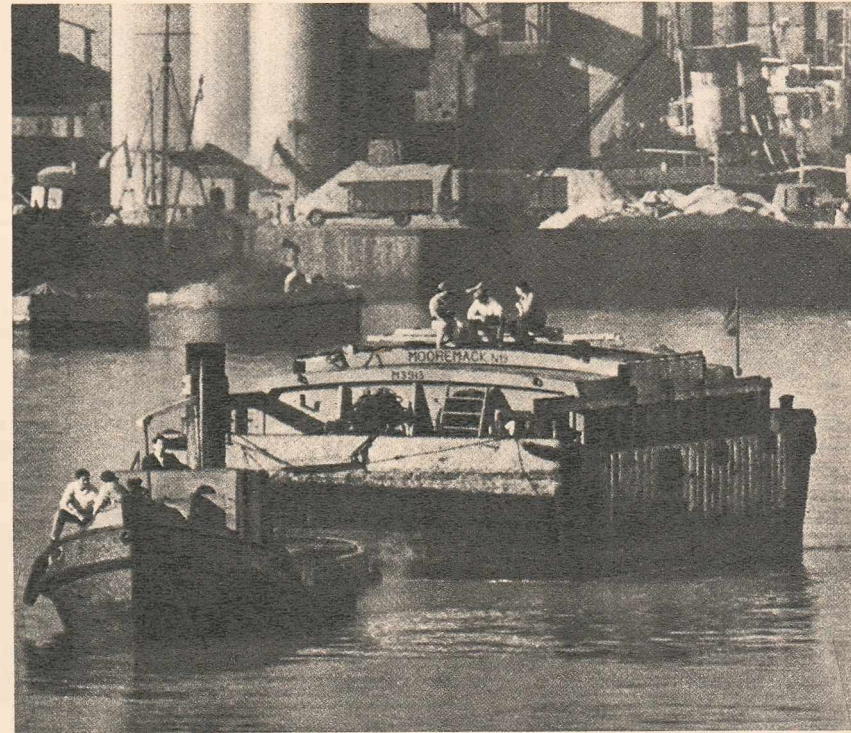
Țară cu nume împrumutat de la un metal în care n-a fost niciodată prea bogată, Argentina ocupă o suprafață de 2 776 888,5 kilometri pătrați și are o populație de 24 500 000 de locuitori. Împărțită în 23 de provincii și un district federal, Argentina ne evocă tuturor celor care nu am avut ocazia să o vizităm trei elemente de notorietate mondială: capitala — Buenos Aires, «pampa» și pitorescul «gaucho» călare.

Oraș cu 9 000 000 locuitori, «Gran Buenos Aires» se remarcă prin rarissima sa geometrie — aproape toate străzile se taie în unghi drept — prin marea sa întindere (este de cinci ori mai întins decît Parisul), prin elemente de civilizație care traduse în cifre înseamnă 153 de parcuri, 37 de muzee, 11 000 de biblioteci publice, 45 de teatre, între care teatrul Colon, de reputație mondială. 10 stadioane cu capacități de la 40 000 la 100 000 locuri etc. Una dintre cele mai mari și mai importante porți maritime ale lumii, portul Buenos Aires exprimă, la scara gigant, primul specific al economiei țării, acela de mînos grînar și de imens abator, de-a lungul a zeci de kilometri de dane însiruindu-se nesfîrșite frigorifere unde este depozitată, înainte de încărcare, faimoasa carne de bovine argentiniană.

Gîndindu-ne la Argentina, ne mai vin în

mintea, cum spuneam, faimoasa sa «pampa», cîmpie netedă, nesfîrșită, și «gaucho»-ul călare, înconjurat de nenumărate cirezi de vite și turme de oi.

Republică de tip federal, Argentina a trăit în martie 1973 victoria Frontului Justițialist de Eliberare, care a deschis în fața statului perspectiva unei evoluții în direcția promovării intereselor naționale, a dezvoltării rapide economico-sociale. Actualul președinte al republicii, ales în urma scrutinului prezidențial de la 23 septembrie 1973, este generalul Juan Domingo Peron. Deși a trecut destul de puțină vreme de la instalarea sa la «Casa Rosada», palatul prezidențial din Buenos Aires, în urma obținerii de către Peron a celui de-al treilea mandat din partea alegătorilor, fapt unic în istoria Argentinei, multe din angajamentele formulate în programul cu care Frontul Justițialist de Eliberare a cîștigat alegerile au început să fie transpuse în viață. În urma măsurilor luate în apărarea economiei naționale, balanța comercială a Argentinei și rezervele valutare au cunoscut o creștere sensibilă. Planul trienal de dezvoltare social-economică (1974—1976) conține o sumă de prevederi importante, între care: un ritm de dezvoltare a economiei de 7,5 la sută, o mai bună utilizare a resurselor naturale, rezolvarea dezechilibrului existent între regiunile înapoiate și

cele dezvoltate economic, alocarea unor sume sporite sectorului sănătății publice și construcțiilor de locuințe etc.

Principalul mijloc pentru realizarea unor profunde transformări în Argentina este considerată industrializarea. Împreună cu parteneri străini, Uruguayul și, respectiv, Paraguayul, vor fi construite hidrocentrale de la Salto Grande și complexul energetic «Yacireta-Apipe». La începutul anului 1974 a fost pusă în funcțiune centrala nucleară

Atucha, prima centrală de acest gen din țară și din întreaga Americă Latină.

Juan Domingo Peron arăta, în recentul mesaj adresat țării, că — în scurtul interval de timp de la venirea la putere a Frontului Justițialist — deficitul fiscal moștenit a scăzut de la 31 la 19 miliarde de pesos, inflația a ajuns la zero, iar din planul pentru construirea a 500 000 de locuințe elaborat de guvern, 40 la sută sînt pe punctul de a fi terminate.

republica guinea

Guinea și-a cîștigat independența la 2 octombrie 1958. Situată în vestul Africii, ea are o suprafață de 245 857 kilometri pătrați și o populație de 4 000 000 de locuitori. Densitatea este de 16 locuitori pe kilometru pătrat. Cea mai mare parte a populației (85 la sută) este ocupată în agricultură, ramura tradițională a economiei țării. Capitala țării este Conakry (172 500 de locuitori). Poporul guineean a optat pentru socialism — a declarat în diverse ocazii președintele Republicii Guinea, Seku Ture — și efortul edificării unei noi societăți, care să șteargă vestigiile trecutului colonial și să întărească independența națională, se simte pretutindeni. În decursul ultimilor ani au avut loc profunde transformări sociale și economice. În cursul primei etape de dezvoltare autonomă, băncile și proprietățile funciare străine au fost naționalizate și a fost creată o nouă monedă națională. A fost apoi proclamată o politică de industrializare, menită să asigure țării o dezvoltare în consens cu lumea și epoca modernă. Această politică neputînd fi efectivă fără crearea unui număr suficient de cadre autohtone bine pregătite, statul a acordat importanța primordială instrucției publice, consacîndu-i un sfert din bugetul național. Dacă în Guinea colonială nu exista nici o persoană cu studii superioare din populația autohtonă, acum sînt școlarizați circa 300 000 de copii și mai mult de 5 000 de studenți frecventează instituțiile de învățămînt superior. După un plan trienal lansat puțin timp după cucerirea independenței (1960—1963), un plan septenal (1964—1971), în cursul căruia s-au făcut importante investiții, a acordat prioritate sectorului industrial și mai ales celui minier, ramură de bază a economiei. Subsolul țării dispune de importante rezerve de fier (evaluate la 300 milioane de tone) și mai ales de bauxită (numai zăcămintele din Kassa sînt estimate la 350 milioane de tone). Încă din primii ani de independență s-a accentuat controlul asupra companiilor străine care dominau ramura extractivă, statul preluînd anul trecut o bună parte din acțiunile consorțiului internațional FRIA.

După părerea specialiștilor, în foarte scurt timp Guinea va deveni al doilea producător mondial de bauxită prin exploatarea zăcămintelor din regiunea Boke, situată în nord-vestul țării. Este vorba de un ambițios program economic complex, care prevede pe lîngă construirea instalațiilor miniere și ridicarea unui oraș în apropierea zăcămintelor, și de asemenea construirea unei căi ferate (136 km), care să lege noul oraș de capitală. Acest proiect mai cuprinde și construirea în estuarul Rio Nunez a unui port și centru muncitoresc. «Un singur lucru ne interesează: dezvoltarea Guineei» — declara cu cîva timp în urmă președintele Seku Ture, subliniind semnificația noilor proiecte economice, menite să ducă la dezvoltarea unor regiuni care încă mai sînt sărace, dar al căror potențial valorificat va asigura țării resurse importante.

